

JULI 2017

HET MAGAZINE VOOR [OUD]LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

Snipers, Strikes, Boxers

Historische verzameling

Litouwen

COLUMNS

- 03** Voorwoord regimentscommandant
- 50** Nawoord voorzitter Stichting RLJ

TRAINING

- 04** Invoering Mercedes CDI
- 07** BOXER opleiding
- 18** Spike Anti-tank wapen

OP OEFENING

- 15** Gemotoriseerde Snipergroep
- 21** Dutch Lion
- 48** Vuursteun in de Franse Alpen

OP MISSIE

- 10** Ruska, Seedorf aan de oostgrens
- 34** Litouwen

NVHR

- 09** Legpenning
- 13** Weerzien met ons Zeven
- 25** De geschiedenis van de geschiedenis
- 47** Nieuwe emblemen

VETERANEN

- 30** Kameraadschap
- 33** Respect
- 36** Een compagnie om niet te vergeten
- 38** Oproep VVRLJ

TOEN

- 41** Ondervragers
- 44** Administratoren

51 BESTUUR EN AFDELINGEN

COLOFON

Artikelen en foto's: zie artikelen
Redactie: N.C.S. Vroom en Nicole Ditz
Opmaak: Ben Janssen (drukkerij Paesen)
Druk: www.drukkerijpaesen.be
Voorzijde: schietoefening snipers
Binnenzijde: gang in gebouw StafStafVerzorgingsCompagnie, Seedorf (foto C. Masotte)
Achterzijde: oefening FST in Franse Alpen

“IN LIMBURG, BINNEN EN BUITENLAND, VOOR ELKAAR, ALTIJD”

Tekst | Luitenant-kolonel R.A. (Ralf) Goossens,
Commandant Regiment Limburgse Jagers en 42 Painbat LJ

Geachte Limburgse Jagers en belangstellenden voor het regiment,

Voor u ligt de eerste editie van de Limburgse Jager in 2017. Met de vraag van onze communicatie-stagiair: “of ik er nog even aan wilde denken om voor het eind van de week het voorwoord af te hebben” landde bij mij het besef dat mijn eerste 9 maanden als Commandant Limburgse Jagers er al weer opzitten. Nu is dat geen onbekend fenomeen, want waar zou anders het gezegde “time flies when you are having fun” vandaan komen. Dat vliegen kan ik in ieder geval wel beamen en we hebben ook zeker niet stilgezeten. De instroom van nieuwe voertuigen, de start van de Boxeromscholing, twee pilots in Hammelburg, diverse schietseries, tactische oefeningen zonder troepen, staftrainingen, steunverleningen, individuele uitzendingen en groot aantal Regiments-happenings, zoals de beëdiging in **Kerkrade**, herdenkingen en de Phaffdag zijn maar een paar van de voorbeelden uit de afgelopen periode. Een grote verscheidenheid en dus een mooi moment om eens te kijken waar we nu staan.

We hebben de Bravo- en Alfa- Compagnieën weer terug op de wielen. De BCie heeft haar omscholing in april afgerond en is op dit moment bezig met de laatste voorbereidingen voor het vertrek naar **Litouwen**. Vanaf deze zomer maakt de compagnie, samen met een deel van de bataljonsstaf, deel uit van de multinatio-

nale battlegroup onder Duitse leiding als onderdeel van de Enhanced Forward Presence van de NAVO. De ACie bevindt zich op dit moment midden in de haar Boxeromscholing en zal, na de module D in **Guz Altmark** in september, de BCie aflossen in Litouwen. De inzetbaarheid van de Boxers is daarbij de afgelopen periode positief opgevallen. In de tussentijd trainen de DCie en de Bataljonsstaf verder om vanaf januari 2018, samen met de ACie, BCie en (Belgische) Echo compagnie, de Infantry Task Force van de European Battlegroup te vormen. Het hoogtepunt in de voorbereiding hierop wordt de oefening Quick Lion in **Bergen-Hohne**. Tot slot doorloopt de CCie voor de zomer een trainingsperiode optreden in verstedelijk gebied in **Cenzub (Frankrijk)** en start na de zomer met de Boxeromscholing. Al met al een smerig druk programma, zeker wanneer je bedenkt dat we 50% procent van sergeanten missen en we geteisterd worden door (ongepande) steunverleningen. Dit maakt de prestatie van de mortieristen en de antitankers door zowel de **Menno van Coehoorn trofee** als de **Zilveren Spike** te winnen alleen maar indrukwekkender. Ik vind dat we hier met zijn allen bijzonder trots op mogen zijn! Ik denk daarom ook dat ons huidige regimentsmotto: “niet beter, wel anders” deze lading niet lekker meer dekt en we

zijn op zoek naar een nieuw credo dat beter aansluit bij de huidige spirit en recente missies van het regiment.

Betekent dit alles dat de regimentsactiviteiten op een laag pitje staan? Zeker niet! In de eerste week van mei zijn we aanwezig geweest bij een groot aantal WO II herdenkingen in **Limburg**, de viering van het 150-jarig bestaan van de Provincie Limburg, de Landmachtdagen in Weert en US Memorial Day in **Margraten**. Het volgende hoogtepunt staat ook weer voor de deur: 11, 12 en 13 juli, de regimentsweek. In deze week gaan we de Historische Verzameling Regiment Limburgse Jagers feestelijk openen, organiseren we een beëdiging in **Valkenburg** en houden we, samen met de VVRLJ, een gecombineerde reünie en sportdag. Ik ben ook bijzonder blij om te zien dat de samenwerking tussen het bataljon, de Stichting en de Veteranenvereniging loopt als een trein. We kijken ook al weer vooruit richting het einde van het jaar waarin we het kunstwerk willen onthullen, dat we van de Provincie Limburg aangeboden krijgen, samen met een reünie van oud Limburgse jagers uit de L' Ot. Al met al een mooi programma om ook de komende periode weer naar uit te kijken!

INVOERING GEMOTORISEERDE VOERTUIGEN EN UITVOERING TIJDENS OEFENING HAMMELBURG

Tekst/foto's | Elnt Leenheer

IN DIT STUK WORDT EEN UITEENZETTING GEGEVEN OVER HOE DE INVOERING VAN DE MERCEDES BENZ 280 CDI VANAF JANUARI 2017 BIJ DE ACIE VAN 42 BLJ WORDT UITGEVOERD. HIERNA VOLGT EEN STUKJE OVER DE VERSCHILLENDE MANIEREN VAN INZET EN DE MANIER VAN TRAINEN. UITEINDELIJK WAS IN WEEK 13 EN 14 DE EERSTE GROTE OEFENING IN HAMMELBURG WAAR VOOR HET EERST ZES CDI'S WERDEN INGEZET DOOR DE ACIE.

NB: CDI IS EEN TYPE AANDUIDING

INVOERING MB CDI

December 2016 kwamen de eerste vier voertuigen binnen voor de ACie. De rest volgde in januari 2017. De BCie van 42 BLJ loopt ongeveer een kwartaal op ons voor. Dit is ook logisch te verklaren omdat zij als eerst de omscholing ingaan en uiteindelijk ook als eerste naar Litouwen verkassen voor Enhanced Forward Presence (EFP). Dit geeft ons iets meer tijd en mogelijkheden om een geleidelijke trainingsopbouw weg te zetten. Wel hadden we besloten om zo snel mogelijk met de voertuigen te gaan trainen. Niet wachten tot alles compleet en binnen is maar zoveel mogelijk ervaring opdoen met de inzetbare voertuigen.

Aan de voertuigen die binnenkwamen moest nog het nodige gebeuren. De configuratie kwam niet altijd overeen en de meeste moesten direct op jaarbeurt. Mede door de inzet van onze SMOD-groep zijn we erin geslaagd om eind januari/begin februari de eerste oefeningen te draaien. Dit was niet met alle voertuigen maar door het creatief in elkaar zetten van een carrousel konden lessen te velde worden afgewisseld met uitvoering in de praktijk. Geleidelijk aan werden steeds meer voertuigen inzetbaar en werden in week 10 de eerste schietoefeningen gedraaid. Eenieder, die niet in de SPIKE-opleiding zat, werd opgeleid op de .50 en de eerste dynamische oefeningen met de voertuigen wer-

den geschoten. De eerste oefening, buiten trainingsdagen op Oirschotse heide, was Hammelburg. Hier wordt later op teruggekomen.

“Aan de voertuigen die binnenkwamen moest nog het nodige gebeuren.”

Samengevat zijn de voertuigen binnen en de eerste stappen richting het zware wapens peloton zijn gezet. Op het gebied van materieel zijn we met uitzondering van de CLU/SPIKE compleet en ook qua personeel zijn we nagenoeg gevuld. Het vlak waarop we achterblijven is conceptueel. In het volgende deel wordt daarop ingegaan.

“ZWARE WAPEN PELOTON VOOR DUMMIES”

Naar mijn inzien is de meeste winst te behalen op het verbeteren van de conceptuele component. Er staat een hoop

“Ook de kaart hanteren.”

beschreven over het optreden met voertuigen. Veel basale zaken zijn terug te vinden in handboeken van de patrouillecompagnie van luchtmobiel en overige handboeken met betrekking tot het voertuigoptreden. Daarbij heeft het 17de Bataljon GFPI een document opgesteld met 'lessons learned' van hun oefeningen. Ook is er nog ervaring met het optreden met voertuigen binnen de eenheid. Voldoende bronnen om informatie uit te putten.

Wat er ontbreekt zijn praktische vaardigheden die per functionaris beschreven zijn. De taakverdeling tijdens verplaatsingen, verblijven en andere operationele taken zijn niet beschreven en hier wordt tegenaan gelopen. Veel wordt gedaan met gezond verstand en na een oefening wordt geëvalueerd op taken en deze worden vastgelegd in het "zware wapen peloton voor dum-mies".

Een ander lastig punt op pelotonsniveau is het wegzetten van een trainingsprogramma. Er is weinig informatie beschikbaar en het eindniveau is vaag geformuleerd.

De handvatten om tot de meest effectieve trainingsopbouw te komen zijn beperkt. De situatie is nu ook dat elk peloton, met de juiste intenties, een ander traject draait en andere prioriteiten legt in relatie tot de gereed stelling voor de EFP.

Een tweede knelpunt op conceptueel gebied is de inzet van het zware wapen peloton binnen de compagnie. Doordat er geen richtlijn is, bestaat het gevaar dat alle compagnieën hun eigen invulling gaan geven. Het is zaak dat na de eerste oefeningen op compagniesniveau de do's en don'ts van het zware wapen peloton worden vastgelegd. Hier ligt ook een belangrijke rol voor de pelotonscommandanten om in deze fase goed te adviseren. Dit zou dan bataljons breed vastgelegd moeten worden zodat op teamniveau (compagnie) dan uiteindelijk in wisselende samenstellingen gewerkt kan worden.

OEFENING HAMMELBURG

In week 13 & 14 werd een oefening in Hammelburg gedraaid. Dit was onder leiding van het Duitse infanterie trainingscentrum.

Afgelopen november had de ACie deze tegen de BCie gedraaid en nu waren het de CCie en ACie die het tegen elkaar opnamen. De ACie zat in de verdedigende rol en de CCie voerde het aanvallend gevecht. De eerste dagen van de oefening werd de ACie niet volledig ingezet. Dit creëerde voorbereiding en trainingstijd voor het zware wapen peloton. Dit was de eerste oefening dat er zes voertuigen inclusief alle uitrustingsstukken mee waren. Ook kon met de CLU/SPIKE geoefend worden voordat op de donderdag en vrijdag de 48 urenactie plaatsvond. Tijdens de 48 uren-actie had de ACie een grote voorsprong op de CCie omdat er in hetzelfde terrein gevochten werd als de oefening in november.

Na een goede weekendbreak in Würzburg, waar de planning voor de komende actie doorheen liep, begon op zondag de 72 urenactie van de oefening. De ACie kon zich in onbekend terrein 12 uur lang voorbereiden voordat de aanval van de CCie plaatsvond. Uiteindelijk werd er gevochten om het essentiële terreindeel "Bonnland". Een verlaten Duits dorpje dat tijdens de >>

“Bonnland”

Tweede Wereldoorlog nog bewoond was. Dit is een prachtige trainingsfaciliteit en echt een niveau complexer dan Marnewaard. Naar mijn inzien zijn beide compagnieën flink aan de bak gegaan en zijn er veel nieuwe ervaringen opgedaan.

Samengevat was Hammelburg een belangrijk onderdeel in de opwerking richting de EFP. Voor de ACie de eerste grote oefening waarbij 6x CDI's werd ingezet. Voor ons nu zaak om de evaluatiepunten mee te nemen en deze vast te leggen in ons document. Zodat er in de toekomst een werkbaar document ligt waarin de do's en don'ts staan voor optreden van het zware wapen peloton in de compagnie.

★ SERGEANT 1 BATIST

Mijn naam is Theo Batist. Ik ben 41 jaar, kom uit Rotterdam en ik ben net binnen gekomen bij 42BLJ als Sergeant 1. Op dit moment ben ik de tikker van de Alfa compagnie. Dit houdt in dat ik verantwoordelijk ben voor de inlichtingen en veiligheid. Dus eigenlijk wat de Sectie 2 op bataljonsniveau doet, doe ik op compagniesniveau. Voor deze functie zat ik in Amersfoort als instructeur onderofficieren. De komende drie jaar zit ik bij BLJ. Hierna zou ik het liefst terug willen naar Roosendaal bij het KCT. Hier heb ik in het verleden al 12 jaar gezeten. Dit maal zou ik graag een functie willen op de bataljonsstaf van het KCT bij de gevechtinlichtingen. Ik heb in '96 al eens bij BLJ gezeten als MAG-schutter, dus je zou kunnen zeggen dat het cirkeltje nu rond is na 20 jaar.

MISSIE MODULE BOXER

Tekst/foto's | Korporaals Sany, Jeroen, Dennis en Lars, boordschutters Ehd 4

ZOALS VELEN WETEN ZIJN VORIG JAAR DE CV90'S INGELEVERD. MET ALS GEVOLG DAT WE EEN JAAR LANG ZONDER VOERTUIGEN MOESTEN OEFENEN. GELUKKIG IS HET EINDE DAARVAN INZICHT NU HET NIEUWE WIELVOERTUIG DE BOXER INSTROOMT. OP DE BOXER HEB JE NAAST DE CHAUFFEUR EN DE VOERTUIGCOMMANDANT DE BOORDSCHUTTER 50. HIER GAAN WE IN DIT ARTIKEL DIEPER OP IN. DE MITRAILLEUR •50 IS EEN WAPEN DAT IN 1918!! WERD ONTWIKKELD EN NOG STEEDS IN GEBRUIK IS. OOK 42 BLJ VOERDE HET OP DE AMX, VAN 1963 TOT DE INVOERING VAN DE YPR IN 1978. ECHTER HET HUIDIGE WAPEN IS DUIDELIJK EEN VERBETERDE VERSIE, DIE OOK ONDERDEKS KAN WORDEN AFGEVUURD.

De opleiding schutter •50 RCWS (Remote Controle Weapon System) op de boxer (missie module boxer) is een tweeweekse opleiding die deels in Nederland (Harskamp) wordt gegeven en deels in Duitsland (Bergen-Hohne).

Voordat we begonnen aan de cursus hadden we ons voorbereid op de intest van de cursus. Die intest bestond uit wapenhandelingen van de •50 QCB en benamingen van de onderdelen. Deze intest moest je voldoende halen anders mag je niet deelnemen aan de cursus. Na een goede voorbereiding, waarin veel geoefend werd, rondde iedereen af met een voldoende. Verder bestond de dag uit een introductie van de tweeweekse boxer opleiding en het wapensysteem.

EERSTE WEEK

De eerste drie dagen kregen we theorie- en praktijkles over hoe wij het systeem moesten opbouwen met de bijbehorende handelingen, het vervoer gereed maken van het wapensysteem, dan wel gereed maken van het wapensysteem, systeemtesten eruit gooien en leren werken met het besturingssysteem ('deathmanswitch'). Deze handelingen hebben we vaak geoefend want dag drie van de cursus hadden we een toets opbouwen van het wapensysteem met de systeemtest. Deze moesten we voldoende zijn om deel te nemen aan week twee.

In die toets moest je de benamingen kennen, wapensystemen in de juiste volgorde opbouwen, het wapensysteem fysiek controleren, juist is opgebouwd en goed vastzit. Ook controleer je de dagzichtkijker, de warmtebeeldkijker en laser. Als alles boven opgebouwd is voer je een systeemtest uit. Alles moet je in de goede volgorde doen. De systeemtest houdt in dat je het systeem van het wapen test, de dagzichtkijker, de warmtebeeldkijker en laser test en scherp stelt. Verder controleer je of er geen foutmeldingen zijn. Ook controleer je de rookbussen of er geen storingen zijn.

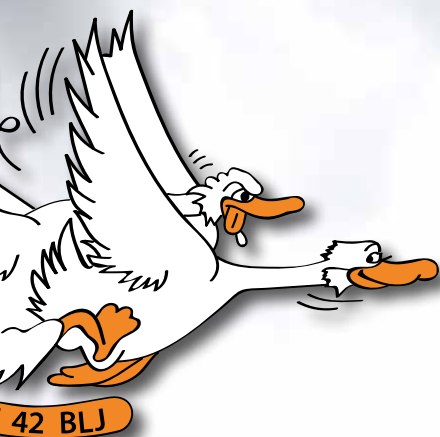
De resterende dagen van de eerste week hebben we geoefend met een speciale computer, een table-top. Dit zodat we konden oefenen met het wapenbesturingssysteem waarmee je de handelingen goed kunt beoefenen. De table-top kan storingen en fouten simuleren, statische of bewegende doelen laten opkomen en kan zelf bewegend zijn.

DE TWEEDE WEEK

Het tweede deel van de opleiding vond plaats in Duitsland. We waren daar gelegerd op kamp Hörsten, samen met de BCie. In die week hebben we op de schietbanen 7A en 7B met het wapensysteem met scherpe munitie geschoten, met als einddoel de boordschutter en voertuigcommandant basisschutter te laten worden.

HOE WORDT JE BASISCHUTTER?

Voordat je de baan op gaat maak je eerst het wapensysteem vervoer gereed. Eenmaal op de baan aangekomen zorg je dat het wapensysteem schiet gereed is. Vervolgens schiet je een aantal oefeningen. De eerste oefeningen zijn gewinnings-oefeningen op een afstand van 400 meter. >>

“Bekend terrein baan 7.”

Je probeert alle vuursoorten zoals semi (enkel), burst (vijf patronen), automatisch laag en automatisch hoog. Zo probeer je de 'feeling' te krijgen van de 'deathmanswitch' waar je aanricht bij een bepaalde vuursoort. Het wapensysteem dat boven op het voertuig staat, wordt van binnenuit bediend. Na de gewinningsoefeningen worden de oefeningen uitgebreid met doelen tussen de 400 en 1200 meter en tevens bewegende doelen en statische doelen. Uiteindelijk ga

je zelf met het voertuig rijden en schieten op doelen die statisch of bewegend zijn. Nadat je voorwaarts/achterwaarts bent gegaan heb je ook een oefening waarbij je "bovenluiks" statisch vuurt omdat er een 'storing' is. Dan merk je meteen het verschil, dat het vuren zonder het systeem een stuk moeilijker is.

Na alle oefeningen voldoende te hebben afgerond ben je basisschutter op de •50

RCWS. Aan het einde van de week kregen wij ons diploma uitgereikt op de schietbaan en zat het erop voor de ACie. Nu is het wachten tot de voertuigen binnenkomen en dan kunnen wij als ACie beginnen met doelen uitschakelen.

★ SOLDAAT2 DE WIT

Ik ben Bas de Wit en ik ben 19 jaar. Ik ben soldaat2 en ik ben net voor de SOB binnengekomen bij de Alfa compagnie. Daarvoor heb ik de Manoeuvre Functie Opleiding (MFO) gedaan, deze opleiding duurt ongeveer een half jaar. Voor deze opleiding heb ik de VEVA gedaan. Tijdens de MFO was ik Best Man van mijn klas. Momenteel is mijn functie schutter licht ondersteunend wapen. Ik mocht ook gelijk mee op schietoefening naar Bergen-Hohne. Ik vond het erg leuk, alleen 's avonds was er vrij weinig te doen. We hebben tijdens SOB met de •50 geschoten. We moesten het wapensysteem in één dag kennen en wij kregen hier 's avonds een toets over. De volgende dag zijn we er gelijk mee gaan schieten. De Alfa compagnie gaat dit jaar natuurlijk ook naar Litouwen. Na 3,5 jaar van opleidingen heb ik wel zoiets van ik wil paraat komen en weg gaan. Ik kijk er naar uit.

UITREIKING LEGPENNING CSM PIET SMIT

Tekst | Nicole Ditz

HERKOMST LEGPENNING

Op 21 april 1986 stelde de Heilige Paus Johannes Paulus II het decreet Spirituali Militum Curae vast. Dit luidde in Nederland de instelling van het Militair Ordinariaat in. Sindsdien kent de Nederlandse krijgsmacht bisschop van tijd tot tijd bijzondere onderscheidingstekens toe aan militairen, veteranen of burgers met bijzondere verdiensten voor de Kerk, en in het bijzonder voor de ontplooiing van het Rooms Katholieke geloof onder militairen en de geestelijke verzorging bij de krijgsmacht.

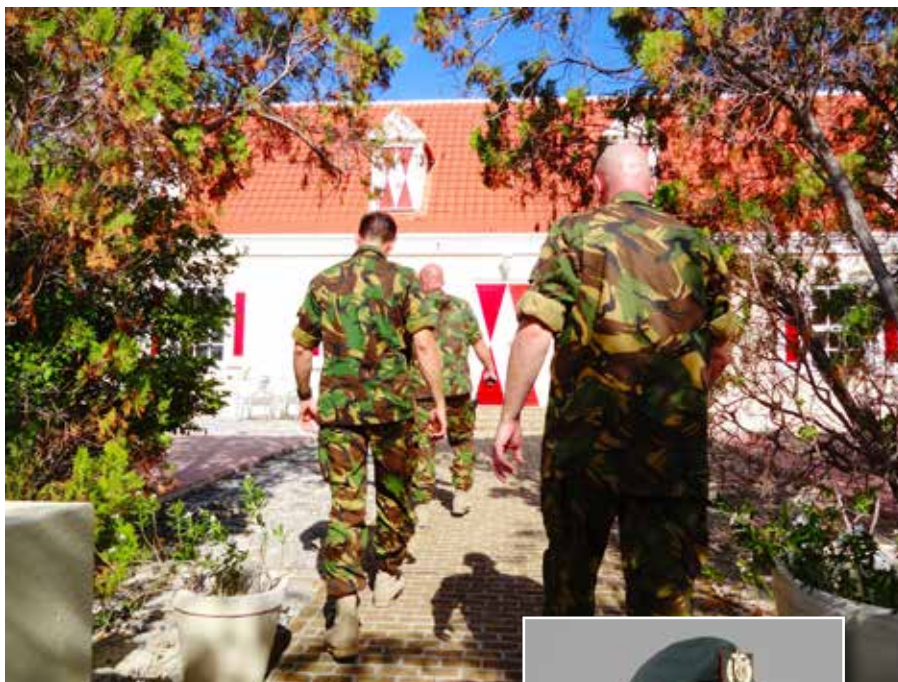
In lijn met de krijgsmacht bisschop heeft de RKGv een legpenning ingesteld. Deze penning wordt uitgereikt aan militairen, veteranen of burgers, die de synthese van geloof en militaire professie op een voorbeeldige wijze hebben voorgeleefd en aldus ruimte hebben gegeven voor de geloofsbeleving van hen die aan hun leiding waren toevertrouwd, en waar dat nodig was zich actief hebben ingezet voor de ontplooiing van pastorale arbeid door aalmoezeniers bij de krijgsmacht.

CSM PIET SMIT

De CSM van de Charlie compagnie, Piet Smit, heeft dit jaar de legpenning mogen ontvangen. CSM Smit werkt al 21 jaar bij Defensie en hij dient ondertussen al zeven jaar bij het bataljon. Hij vertelde dat hij, na zijn opleiding bij de KMS, in Seedorf als sergeant is begonnen. Hij vervulde de functie van groepscommandant bij de BCie. Tevens is hij ca negen maanden bij de ACie ingedeeld geweest. Voor zijn huidige functie heeft sergeant-majoor Smit nog bij het 17e GFPI in Oirschot gediend. Momenteel bekleedt hij de functie van CSM CCie al vier jaar.

DE WEST

Sergeant-majoor Smit heeft de legpenning ontvangen voor de periode, dat hij met zijn compagnie in 'de West' zat. Hier heeft de compagnie vier maanden op zowel Curaçou en Bonaire geoefend en ceremoniële taken uitgevoerd. Ook heeft de compagnie tijdens deze periode een aantal verschillende projecten gedraaid. Daarbij

hebben de Eagle-jagers" een steentje bijgedragen aan de gemeenschap in Curaçao. Zo hebben zij het geestelijk verzorgingscentrum opgeknapt en geschilderd, het jeugdcentrum gerenoveerd, een weeshuis onder vakkundige handen genomen. Daarnaast heeft de compagnie op Bonaire een soort Landmachtdagen georganiseerd waarbij zij oa scholen hebben bezocht.

“We hebben met z’n allen de eer van de legpenning verdiend.”

Al deze projecten waren gericht op GV-werk en het waren projecten met een sociaal karakter. De CSM benadrukt dat hij vindt dat hij niet alleen deze legpenning heeft verdiend, maar dat zij dit hebben gedaan met de gehele compagnie. Zij hebben met z’n allen dit werk geleverd en dus met z’n allen de eer van de legpenning verdiend. Tijdens deze periode heeft de compagnie tevens een positief ambtsbericht ontvangen van de Commandeur van de Koninklijke Marine voor de goede samenwerking die de compagnie had met de marine.

Het is een bijzonder iets dat deze legpenning is uitgereikt gezien dit zelden gebeurt. De CSM en de compagnie kunnen trots op zichzelf zijn, dat de “Eagles” dit hebben bereikt met z’n allen!

RUSKA, SEEDORF AAN DE OOSTGRENS

Voortkabbelend Litouwen

Tekst | Majoor M. Pothuizen, Hoofd operatiën 42 BLJ

INGEKLEMD TUSSEN DE OOSTZEE, LETLAND, RUSLAND (INCLUSIEF DE ENCLAVE KALININGRAD), BELARUS EN POLEN MAAKT LITOUWEN DE GROOTSTE VAN DE DRIE BALTISCHE STATEN. HET LAND KENMERKT ZICH DOOR LICHT GLOOIENDE HEUVELS EN UITGESTREKTE NAALD- EN LOOFBOSSEN GEPOKT MET MEREN EN MEERTJES.

Na decennia lang beheerst te zijn door de Sovjet Unie, maakte Litouwen zich in 1990 los van de Russische invloed om zich in 2004 bij zowel de EU als de NAVO aan te sluiten. Sindsdien is het land getransformeerd van een Sovjet-satelliet tot een zelfstandige kenniseconomie waarbij de IT-sector, de bosbouw en de productie van halfabricaten bestemt voor de Europese markt de boventoon voeren.

Met slechts 2.8 miljoen inwoners, waarvan er een miljoen in de drie grootste steden wonen, ervaar je Litouwen als een rustig voortkabbelend land waar het leven nog eenvoudig lijkt. Niets is minder waar; ook Litouwen wordt meegesleept in het geopolitieke spel tussen de grote machten en is, samen met de andere Baltische staten

en Polen de inzet van de invloedsferen van NAVO en de Russische federatie.

SOLIDAIR EN MULTINATIONAAL

Sinds de annexatie van de Krim en het escaleren van het conflict in het Oost-Oekraïens Donbass-gebied, beide in 2014, is de relatie tussen de Russische Federatie en de NAVO in hoog tempo verslechterd. In Oekraïne zagen we een 'nieuwe' wijze van opereren door de Russische Federatie, de zogenaamde 'Gerazimov Doctrine', door ons ook wel 'Hybrid Warfare' genoemd.

De onvoorspelbaarheid van dit optreden in combinatie met de verslechterende mondiale veiligheidssituatie zorgt er voor dat de landen op de scheidslijn van NAVO en de Russische Federatie een groot gevoel van

onveiligheid ervaren. Om deze reden heeft de NAVO op 8 juli 2016 besloten om extra troepen naar de Oostgrens te sturen uit solidariteit naar de Oostelijke lidstaten en als tegenwicht voor eventuele Russische aspiraties op het Bondgenootschappelijk grondgebied. Uiteindelijk zijn er drie battle-groups (versterkte bataljons) ontplooid. In iedere Baltische staat één. In Polen is nog een versterkte brigade toegevoegd. De twee bataljons in Estland en Letland zijn van een eenduidige nationaliteit (respectievelijk Brits en Canadees). De Battlegroup in Litouwen heeft echter een multinationale samenstelling. Samen met Duitsland,

“In Oekraïne zagen we een ‘nieuwe’ wijze van opereren door de Russische Federatie.”

Noorwegen en België heeft Nederland in februari van dit jaar hun troepen op Litouwse bodem gestationeerd. Nederland levert hierbij op toerbeurt een gemechaniseerde (CV-90) of gemotoriseerde (Boxer en MB280) compagnie aangevuld met voldoende logistieke ondersteuning.

Het 44e pantserinfanteriebataljon RIJWF uit Havelte (de ACie) vormt op dit moment de kern van de Nederlandse bijdrage. Vanaf juli dit jaar zal ons bataljon het stokje tot begin volgend jaar gaan overnemen. De leden van de Battlegroup-staf gaan de hele periode van ongeveer 6 maanden. De infanteriecompagnieën roteren daar in periodes van ongeveer 3 maanden onder door. Onze BCie-compagnie bijt de spits af waarna deze in oktober door de ACe afgelost wordt.

SEEDORF

Uniek en uitdagend in deze is dat beide compagnieën zojuist omgevormd zijn op het Boxer platform. Eind 2015 is de laatste CV-90 ingeleverd waarna de eenhe-

Boxer platform

den van 42 BLJ een jaar lang te voet zijn geweest. Op het moment van dit schrijven heeft de BCie zijn Boxer en MB280 voertuigen in ontvangst genomen en zijn zij omgeschoold van gemechaniseerd naar gemotoriseerd. De ACie zit nog midden in

dit proces en zal naar verwachting net voor de zomervakantie gereed zijn voor inzet. In Litouwen zullen de eenheden op de lokale oefenterreinen en schietbanen verder trainen en oefenen om hun 'skills en drills' (de technieken) verder te verfijnen. >>

“Het oefendorp.”

Daarnaast zal er nauw met de partnerlanden worden samengewerkt om coherent en integraal de werkzaamheden af te stemmen mocht de situatie in de regio als nog destabiliseren.

“De dreiging voelt ver weg, maar is dat niet.”

Eigenlijk is het Battlegroup leven in Litouwen te vergelijken met de periode in Seedorf destijds. Een hoge mate van voorbereiding en oefenintensiteit zonder dat de op de loer liggende dreiging direct zichtbaar is. De dreiging voelt ver weg, maar is dat niet. Helaas voor onze jongens en meiden wordt er, in tegenstelling tot Seedorf een strikt regime gevoerd; geen alcohol en geen weekendjes vrij. De lokale varianten van de Metropool Stade of Meyer's Tanzpalast zullen door ons Nederlanders onbezocht blijven. Wellicht is er wel een mogelijkheid voor een pizzaatje of een potje pool in het onovertroffen Forum.

Duitse Leopard

Pizzeria Forum Zeven

WEERZIEN MET ONS ALLER ZEVEN

Tekst | N.C.S.Vroom

HET BLIJFT TREKKEN, NOORD DUITSLAND, SPECIAAL HET RUSTIGE PLAATSJE ZEVEN, DAT VAN 1963 TOT 2004 EEN NEDERLANDS SAUSJE OVER ZICH HEEN KREEG. VELE DUIZENDEN LANDGENOTEN MET OF ZONDER UNIFORM, MET OF ZONDER VROUW, MET OF ZONDER KINDEREN WOONDE ER OF KWAMEN VAN DE KAZERNE IN SEEDORF ZICH ONTSPANNEN.

Velen krijgen heimwee als ze de woorden Zeven of Seedorf lezen of erover horen praten. Voor de dienstplichtige te ver om elke dag of week naar huis te gaan en voor de beroeps om hun familie of vrienden te bezoeken. De gemeenschap was op elkaar aangewezen. Contacten met de Duitse bevolking was relatief gering tenzij je niet in één van de Nederlandse sedlungs woonde, maar tussen de Duitsers. Maar wat we deelden was de BAND van HET REGIMENT, of te wel het Fanfarekorps Limburgse Jagers.

Dat korps was het visitekaartje van de 41e Brigade. Uiteraard elke dag op de kazerne oefenen, spelen, maar ze trokken veel erop uit naar Zeven en in het hele Noord Duitse gebied waren ze een begrip. Helaas het

meest succesvolle korps van dienstplichtigen hield in 1995, door het opschorten van de dienstplicht, op te bestaan. Maar nog altijd leeft in de harten van de Zeven gemeenschap het "Limburgse Jager gevoel", wat telkenmale wordt opgewekt als ze de Limburgse Jagers Mars horen spelen. En dat gebeurde afgelopen lange weekend van 9-13 juni.

Ons Reunie-orkest maakte voor de derde maal, ditmaal op uitnodiging van de Burgermeester haar tweejaarlijkse concertreis naar Zeven. Enkele van de muzikanten waren vroeger zelf in Seedorf gelegerd, maar de meesten waren ooit gestationeerd geweest in Venlo. Toch een weerzien, want ze kwamen er nu al voor de derde maal om concerten te geven in het mooie stadspark

met de toren van de Stift, het klooster, in de sporthal, maar ook in zomeroutfit in het centrum in een zogenaamde "flash mob".

“In het hele Noord-Duitse gebied waren ze een begrip.”

Er start een muzikant en de rest volgt uit de "gassen, de steegjes" totdat allen in het centrum een leuk klein concert geven. Maar ook een trip naar Bremerhaven waar ook een concert werd gegeven. Ze zullen het weten in Noord Duitsland, die Limburger Jäger sind noch immer da. >>

“Flashmob”

En dit jaar werd voor de 50e maal de bekende Zevener Vier-Abend-Märsche georganiseerd. Het typische wandelfestijn, een van de overblijfselen van die Nederlandse saus uit de jaren 1963-2004. Vele oud-Seedorfers hebben eraan meegedaan en hebben ongetwijfeld hun medaille nog ergens liggen. Ook hier was een optreden, zoals vroeger het Fanfarekorps uiteraard bij binnenkomst van de lopers hen muzikaal verwelkomden.

Niet iets voor onze muzikanten, die hebben zich weer als het visite kaartje van ons Regiment laten zien en vooral horen. Uiteraard niet alleen muziek spelen maar ook genieten van de Duitse spijzen, wurstplaten etc. En een mooie trip naar Hamburg met uiteraard een havenrondvaart. Succesvol dankzij het organiserend team olv de organiserende commissie.

**“Niet alleen muziek spelen
maar ook genieten van de
Duitse spijzen.”**

DE GEMOTORISEERDE SNIPERGROEP

Tekst | Sgt I Verhoeven, Commandant snipergroep CCie

SCHUTTER LANGE AFSTAND, MARKSMAN, SNIPER. MEERDERE BENAMINGEN DIE UITEINDELIJK HETZELFDE BETEKENEN. IEMAND DIE VAN EEN LANGE AFSTAND DOELEN KAN SELECTEREN EN UITSCHAKELEN. MAAR WAT MAAKT JE NU EEN SNIPER?

Pantserinfanterie en schutter lange afstand
In het "oude" plaatje waren er binnen de infanterie pelotons vier schutters lange

afstand (SLA). Dit waren soldaten die vaak werden gezien als de veredelde Colt schutters. Vaak vergeten, en als ze dan ingezet

werden, was dit vaak een goedmakertje. Dit kwam vooral door de integratie binnen de infanterie groepen en weinig kennis over inzet.

De SLA's die toen deel uitmaakte van de groep konden vaak niet gemist worden in het uitvoeren van acties. De groep mist dan twee soldaten die hard nodig zijn om het gevecht te winnen. Voor het begeleiden en trainen was er binnen de compagnie vaak een onderofficier, die ooit de SLA cursus had gedaan.

AFGHANISTAN

De missie in Afghanistan bracht veranderingen met zich mee. Doordat er verschillende voertuigen waren kon het pantserinfanterie peloton niet meer organiek optreden. Personeel werd verdeeld over soft tops, bushmasters en de YPR. Hierdoor kregen de SLA's een eigen voertuig, met beveiliging en een onderofficier als leidinggevende. De SLA groep kreeg de mogelijkheid om zelfstandig ingezet te worden ter ondersteuning van het peloton. Taken als het uitvoeren van waarnemingsposten in >>

hoger gelegen gebied, om het peloton van actuele informatie te voorzien. Of het steunen van het gevecht vanuit richtingen die de vijand niet verwacht. (Foto Afghanistan)

SNIPERCOURSE BELGIË

Door de switch van gemechaniseerd naar gemotoriseerd werden de SLA's opgepakt uit de pelotons en geplaatst in een aparte snipergroep, nu bestaande uit twee sergeanten en tien korporaals. Echter de gespecialiseerde kennis om de taken van een snipergroep uit te voeren was nog niet aanwezig. Deze kennis werd gevonden bij onze zuiderburen.

Het Belgische leger maakt al langere tijd gebruik van gemotoriseerde snipergroepen. Een viertal sergeanten werd uitgekozen om een opleiding te volgen tot sniper. In deze opleiding van twaalf weken werden verschillende onderwerpen behandeld:

- Navigeren en oriënteren;
- Schatten van afstanden;
- Waarnemen;
- Camouflage and concealment;
- Schieten;
- Urban optreden;
- Stalken.

De kennis van meerdere buitenlandse opleidingen en cursussen wordt verzameld binnen de sniper/marksman instructiegroep van het IGLW (Instructiegroep lichte wapens). Deze hebben een nieuwe opleiding geschreven van negen weken die de individuele sniper volgt.

DE SNIPER

De sniper binnen de gemotoriseerde infanterie werkt nooit alleen. Het voordeel van de zelfstandige groep is dat je deze aan de hand van de opdracht op verschillende manieren kan inzetten. Bereden of te voet, de volledige twaalf, secties van zes, vier of per ploeg. De kleinste manier van optreden is een ploeg van twee bestaande uit een schutter en spotter.

Beiden hebben de opleiding gevolgd tot sniper. Over het algemeen is de spotter diegene met de meeste ervaring. Taken van de spotter zijn onder andere: communicatie, opsporen van selectieve doelen, berekenen van de invloeden op het schot en het controleren van de schutter. De schutter zorgt dat hij de beste positie kiest,

“Teamwerk”

ondersteunt de spotter bij het opsporen van doelen en verricht alle handelingen aan het wapen.

FUNCTIE BINNEN DE GEMOTORISEERDE INFANTERIE

De zelfstandige snipergroep kan door de compagnie op diverse manieren worden ingezet. Als verkennend of waarschuwend element om de compagnie te voorzien van actuele informatie, en als ondersteunend middel in het uitschakelen van belang-

rijke doelen tijdens het gevecht. Denk hierbij aan vijandelijke commandanten, verbindingen, zware wapensystemen en snipers. In combinatie met de drie maal Mercedes-Benz soft top hebben zij de mogelijkheid om snel te verplaatsen in het operatiegebied.

De sniper anders dan de SLA of marksmen kenmerkt zich door zijn zelfstandige optreden, zijn kennis in navigeren, camouflagetechnieken en expertise in het

onderkennen en uitschakelen van doelen met zijn persoonlijke wapen. Dit in combinatie met personeel eigenschappen als zelfstandigheid, doorzettingsvermogen, en resultaatgericht zorgt ervoor dat de sniper een zeer grote aanwinst is voor het optreden binnen de gemotoriseerde infanterie.

ACCURACY, ANTIPERSONEEL SNIPERGEWEER .338

Fabrikant: Accuracy International

Land van herkomst: Engeland

In gebruik KL: 1996 (KCT)

Lengte: 123 cm

Gewicht: 6,9 kg

Optiek: Schmidt & Bender 3-12x50 PM II

Munitiesoort: LAPUA .338 magnum

Magazijninhoud: 5

Effectieve dracht: 1400m

Record schot: 2475m (Afghanistan 2009)

DE SPIKE ANTI-TANKWAPEN

Tekst | Sgt1 N. van Lieshout, oud-OPC 2e anti-tankpel, Foto's DCie

SINDS 2005 HEEFT BLJ GEBRUIK KUNNEN MAKEN VAN HET ANTITANKWAPENSISTEEM GILL. DOOR DIT WAPEN WAREN DE ANTITANK EENHEDEN IN STAAT OM TOT OP 2500M PANTSERDOELLEN TE BESTRIJDEN DOOR MIDDEL VAN HET FIRE & FORGET-PRINCIPE (F&F). IN DE LOOP DER JAREN IS ECHTER GEBLEKEN DAT DE GILL JUIST DOOR HET F&F-PRINCIPE OOK HAAR BEPERKINGEN HAD. OM NOG EFFECTIEVER TE KUNNEN OPTREDEN IS DAAROM GEKOZEN VOOR DE SPIKE.

UPGRADE

De Spike is een upgrade van de lanceereenheid van de Gill en maakt gebruik van een verbeterde raket. Door deze aanpassingen is de dracht tot 4000m toegenomen en is de raket tijdens de gehele vlucht bij te sturen door de bedienaar. De F&F modus is indien gewenst nog altijd beschikbaar en de Gill-raket kan nog steeds worden afgevuurd.

De Spike bestaat uit een lanceereenheid, een driepootaffuit en een raket. De lanceereenheid is voorzien van extra knoppen en nieuwe software om bediening tijdens de vlucht mogelijk te maken. Bediening tijdens de vlucht betekent dat de bedie-

naar tijdens de vlucht nog de keuze heeft om het schot af te breken (ten koste van de raket) of om, indien noodzakelijk, bij te sturen naar een prioriteitsdoel. Verder is

“De Spike is een upgrade van de lanceereenheid van de Gill.”

de mogelijkheid ontstaan om Non Line Of Sight (NLOS) te schieten. Hierbij is het doel niet zichtbaar voor de bedienaar, maar wel de richting en de locatie zijn bekend. De

schutter kan de raket eerst afvuren en tijdens de vlucht een doel toewijzen.

De onderdelen zijn afzonderlijk van elkaar te verplaatsen door het gebruik van draagsystemen. Hierdoor is de last van het ruim 26kg wegende wapensysteem over meerdere personen te verdelen.

EFFECTIEVERE DOELBESTRIJDING

In de lanceereenheid zijn het besturings-systeem, een optisch dagrichtmiddel en een warmtebeeldkijker geïntegreerd, waardoor de bedienaar zowel bij daglicht als bij duisternis in staat is om doelen op te sporen en te bestrijden. Voor het bestrijden van deze doelen heeft de bedienaar de keuze uit een al bestaande, maar ook een nieuwe munitiesoort.

De High Explosive Anti Tank (HEAT)-munitie wordt sinds de invoer van de Gill gebruikt voor de bestrijding van (zwaar) gepantserde doelen. In de raketkop bevindt zich een holle lading die bij inslag op het gekozen doel zorg draagt voor de detonatie van eventueel aanwezige Explosive

“Het eerste Spike shot.”

Reactive Armour (ERA). Hierdoor bereikt de hoofdclading, die achter in de raket geplaatst is, een maximale uitwerking en wordt het pantserdoel doorboord.

“Het hoofddoel van de simulator is reductie van het aantal Live Fire schoten.”

Nieuw is de Multi Purpose Fragmentation Warhead (MPFWH). Ook deze raket is in de kop voorzien van een holle lading, maar de hoofdclading is vervangen door een fragmentatielading, die door een slimme plaatsing in de raket altijd een 360 graden uitwerking en een uitwerking naar beneden heeft. Door dit munitietype is het voortaan mogelijk om ongepantserde voertuigen, kleine concentraties van infanterie (in zowel open terrein als gebouwen) en High Value Targets aan te grijpen.

OPLEIDING EN TRAINING

Vanaf augustus 2016 zijn de zware wapen pelotons van BLJ gefaseerd opgeleid op het wapensysteem Spike. De antitankpelotons van de Dcie werden, vanwege de eerdere genoemde upgrade, omgeschoold van de Gill naar de Spike.

Met de invoer van het Spike wapensysteem volgt eveneens een verbeterde simulator, waar de pelotons zelfstandig gebruik van kunnen maken. Daar waar de oude Gill-simulator zich beperkte tot het aanleren van de afvuurprocedure op diverse doelen, is het kaderlid met behulp van de nieuwe simulator in staat om de bedienaar in tactische scenario's te plaatsen. In deze scenario's kunnen het gedrag van de vijand, lichten weersinvloeden en zelfs de raket op het niveau van de bedienaar worden aangepast. Door regelmatige deelname aan deze scenario's leert de schutter effectief en zelfstandig om te gaan met reële situaties, wat de trefkans aanzienlijk verhoogt.

Wanneer het peloton beschikt over voldoende zelfstandige bedienaars, kan men

op het ISK gebruik maken van de Spike Team Trainer (STT). Deze trainer, bediend door externe instructeurs, voorziet in tactische scenario's voor twee tot zeven personen, waarvan maximaal vier deelnemende bedienaars. De bedienaars kunnen tijdens deze scenario's worden aangestuurd door de pelotonscommandant. Tijdens de uitvoering van degelijke scenario's wordt letterlijk alles opgenomen voor evaluatiedoeleinden.

Een van de hoofddoelen van de invoer van deze simulatoren is het reduceren van het landelijk aantal Live Fire (scherpe) schoten.

ONTWIKKELINGEN BIJ DE ZWARTE PANTERS

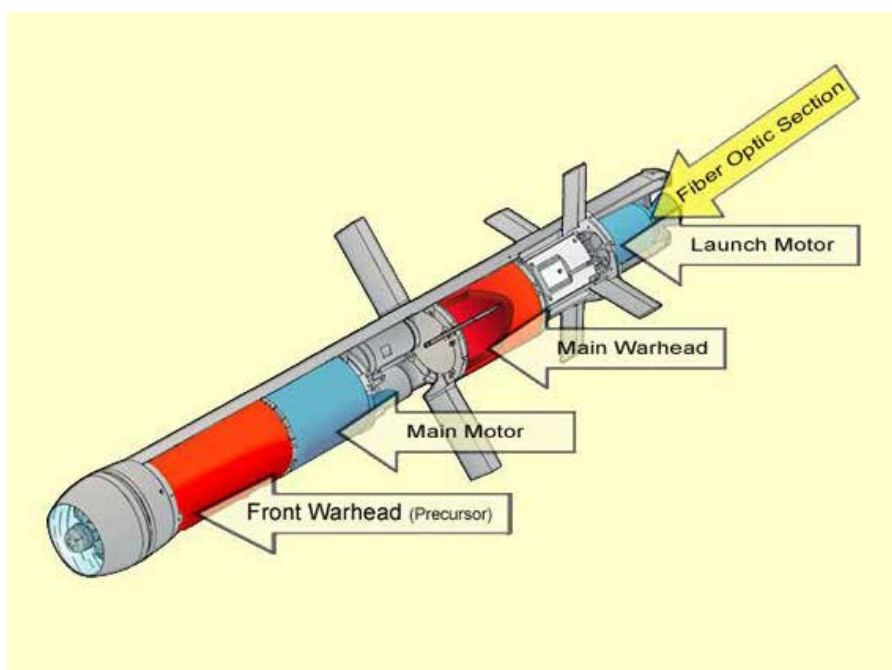
Momenteel wordt binnen de DCie gekeken naar manoeuvreermogelijkheden die binnen het MOT optreden passen. Er wordt geëxperimenteerd met het sensore & shooter principe. Hierbij worden delen van de pelotons samengevoegd tot kleine teams, waardoor deze teams beschikken over verkenning-, antitank-, en vuursteuncapaciteiten. De teams zijn vervolgens in staat >>

“Het Spike team in actie.”

zelfstandig doelen op te sporen en aan te grijpen. De samenstelling van een team kan per opdracht variëren. Verwacht wordt dat de Spike bij dit optreden uitstekend tot haar recht komt. De verkenningsscapaciteit van het team kan worden ingezet om de raket bij voorkeur NLOS op het doel af te vuren. Hierdoor loopt personeel zo min mogelijk risico en is het verrassingseffect het grootst.

Uiteraard kan het klassieke defensieve optreden nog altijd worden uitgevoerd. Hierbij richt het verkenningspeloton een screen (waarnemingsscherf) in en fungeert als waarschuwend element voor beide antitankpelotons. Zij kunnen vervolgens in hun toegewezen vak de vijand zoveel mogelijk schade toebrengen, gesteund door het Fire Support Team (FST) en de mortiergoep.

DUTCH LION

INTEROPERABILITEIT OP PELOTONSNIVEAU

Tekst, foto's | Elnt Rommens

HET AANGAAN VAN INTERNATIONALE SAMENWERKINGSVERBANDEN IS VOOR DEFENSIE NATUURLIJK NIKS NIEUWS. NAAST DE FRANSE 9 BRIGADE D'INFANTRIE DE MARINE (9BIMA) VORMT DE BELGISCHE MEDIUM BRIGADE DE TWEDE BELANGRIJKE PARTNER VAN DE 13E LICHT BRIGADE. HOEWEL DE KRIJGSMACHTEN VAN DE BENELUX AL DECENNIALANG MET ELKAAR SAMENWERKTEN, WERD IN 2012 BESLOTEN DIT TE INTENSIVEREN.

DUTCH LION

In 2018 vormen Luxemburg, Oostenrijk, Duitsland, België en Nederland samen de EU-Battlegroup. In de eerste helft staat het geheel onder het commando van de 13e Lichte Brigade en vormt 42 BLJ een deel van de gevechtskracht van de Battlegroup, waarbij een Belgische compagnie van Bataljon Bevrijding - 5e linie onze Charlie compagnie zal vervangen aangezien zij dan in de omscholing zitten. In de tweede helft van 2018 staat het geheel onder het commando van de Belgen en zal de Charlie compagnie bij het Bataljon Bevrijding - 5e linie worden gevoegd. Aangezien we tijdens de EUBG dus nauw gaan samenwerken met de Belgen, is het wenselijk om tijdens de voorbereidingen al zoveel mogelijk

met elkaar te sparren en dit gebeurde dan ook tijdens de oefening Dutch Lion van 18 t/m 26 april, in Zeeuws-Vlaanderen waar het verdragend gevecht tegen een gemechaniseerde brigade gesimuleerd werd. De oefening was opgedeeld in verschillende fases.

Voor zij door de compagnie middels een niveau 3b scenario aan de tand werden gevoeld, kregen de pelotons de tijd om op niveau 2 en 3a te trainen. Vanaf niveau 3b werd het verkenningpeloton ondersteund met collega verkenners van het Bataljon Bevrijding - 5e linie uit Leopoldsborg, die twee groepen formeerden. Tijdens dit scenario werden de verkenners tevens getroffen door een CBRN-besmetting en

moesten eerst door een ontsmettingsstraat van 414 CBRN-compagnie alvorens zij weer inzetbaar waren. Het niveau 4a scenario ving aan op 22 april en betrof een verdedigende actie in een bataljonsvak dat zich strekte van de landsgrens met België tot aan de Westerschelde (ongeveer 10km breed en 18 km diep). De DCie diende de richting noord oprukkende vijand op te vangen in en zoveel mogelijk te slijten middels een combinatie van anti-tankopstellingen, hindernissen en vuursteun. Het doel was om de vijand met minimaal 25% te slijten voor dat zij op de blocking positions van de A- en BCie zouden stuiten. Het verkenningpeloton zou de vijand in een screen opvangen, alvorens zij het gevecht zouden overdragen aan de MRAT pelotons, die hinderlaagsectoren hadden ingericht. Tijdens dit scenario stonden het gebruik van ELIAS, het vloeiend optreden als compagnie en natuurlijk internationale samenwerking centraal.

Hoewel de samenwerking tussen Nederland en België op papier (en deels in de praktijk) al jaren gaande is, verloopt deze >>

op de laagste niveaus nog niet altijd even soepel. Ondanks dat Dutch Lion slechts een week duurde en we dus lang niet alles uitvoering hebben kunnen testen, zijn er tussen de verkenningspelotons wel een aantal overeenkomsten en verschillen duidelijk geworden.

TECHNISCH

Op technisch niveau (materiaal) onderkennen we veel verschillen die uiteindelijk in uitdagingen zouden uitmonden. De Fennek LVB (Licht verkennings- en bewakingsvoertuig) waar wij mee uitgerust zijn is specifiek ontwikkeld voor verkenningstaken. Dankzij de stille motor en het lage silhouet is het voertuig uitermate geschikt voor heimelijk optreden. De BAA-kop zorgt daarnaast voor goede waarnemingsmogelijkheden en de 50 is een prima boordwapen. Onze Belgische collega's hebben de beschikking over de LMV IVECO. LMV staat voor Light Multirole Vehicle en dat geeft al aan dat deze niet specifiek is ontwikkeld voor verkenningstaken. Daarnaast treedt een verkenningsgroep organiek op met twee verschillende versies van dit voertuig; het ene voertuig beschikt over een

Remote Weapon Station (7.62mm) en het andere voertuig heeft geen boordbewapening maar kan wel een uitgestegen SPIKE uitbrengen. Daarnaast zijn de waarnemingsmiddelen van de RWS gering (met name bij slecht weer) en bieden de voertuigen geen mogelijkheden om 'bovenluiks' te staan. De waarnemingsmogelijkheden zijn dus gering. De manier van inzet moest hier dus op aangepast worden en daar diende we rekening mee te houden tijdens het formuleren van het plan.

Hoewel BMS ook bij de Belgen in gebruik is, beschikten de LMV's niet over een dergelijk systeem. Al onze Fenneks beschikten over ELIAS en dit werd dan ook uitvoerig gebruikt tijdens de voorbereiding en het gevecht zelf. De Belgen beschikten echter alleen over een stafkaart en zelfgemaakte oleaten. Terwijl de Nederlanders vrij snel SA hadden door een blik te werpen op ELIAS, diende alle informatie via de radio door te worden gegeven aan de Belgen. Het feit dat onze radio's niet compatible waren maakte het er niet makkelijker op. Hoewel een aantal testen op brigadeniveau hadden uitgewezen dat de radio's van de Nederlanders en Belgen >>

“Interoperabel beschouwen.”

met elkaar zouden moeten werken inclusief behoud van crypto, bleek dit in de praktijk iets genuanceerder te liggen. De radio's die onze Belgische collega's bij zich hadden bleken niet te werken op FHOP en beschikten ook niet over een MUX modus. Het probleem werd uiteindelijk getackeld door de Belgen uit te rusten met een tweetal FM9200's en een FM9210. Op die manier zouden beide groepen op PELCO kunnen zenden.

TACTISCH

De steun van de Belgen betekende een toename van de verkenningcapaciteit tijdens het tactische scenario. Tijdens vorige oefeningen is er door de compagnie al geëxperimenteerd met het sensor-shooter principe, waarbij verkenningcapaciteit en (directe) slagkracht aan elkaar gekoppeld worden door het verkenningpeloton en de anti-tankpelotons met elkaar te mixen. Het Belgische verkenningpeloton beschikt organiek over beide capaciteiten en kan er goed mee uit de voeten; de LMV's uitgerust met RWS dragen zorg voor de waarneming en nabij beveiliging terwijl het andere voertuig de SPIKE AT wapen uitbrengt. Overeenkomstig met onze eigen TTP's treden ook de Belgen het liefst op met twee voertuigen.. De technieken en tactieken die de Belgen toepasten waren in veel gevallen dezelfde, als die wij hanteren. De procedures verschilden echter wel vaak van elkaar. Waar bij ons de 'eerste melding' en een 'SALTA' vanzelfsprekend zijn, werken onze Belgische collega's met andere benamingen of formats. In de meeste gevallen bedoelen we echter hetzelfde en werd de verwarring weer snel weggenomen.

SOCIAAL/CULTUREEL

Op sociaal en cultureel gebied ging de samenwerking vloeierend. Hoewel de collega's van het Belgische verkenningpeloton allen Nederlandstalig waren, was er soms toch een kleine taalbarrière te bespeuren. Vooral vaktermen verschilden regelmatig van elkaar maar dat leidde echter niet tot verwarring. De samenstelling van het Belgische verkenningpeloton kende echter wel wat verschillen vergeleken met dat van ons. Hoewel beide pelotons louter uit doorstroomfuncties bestaan, ligt de gemiddelde leeftijd bij de Belgen een stuk hoger. De reden daarvoor is dat de Belgen voorheen geen looptijd in rang kenden en manschappen langer in dienst konden blijven zonder door te stromen

naar de (onder)officiersrangen. Een voordeel hiervan is dat de gemiddelde ervaring en kennis bij hen erg hoog ligt, aangezien zij vaak langer in dienst zitten en bij het verkenningpeloton blijven plakken. Deze ervaren manschappen werden echter niet zo uitvoering ingezet ten behoeve van het commandovoeringproces als bij ons het geval is. Naast het reguliere oefenprogramma staan zij overigens vaak weken achtereen in Brussel ten behoeve van de nationale veiligheidsoperaties van de Belgische krijgsmacht. Ondanks deze druk gaan ze nog steeds uiterst professioneel en vakkundig te werk, wat leidde tot veel respect en waardering van ons. Dit zorgde vervolgens voor een snelle integratie en samenwerking tussen de pelotons. Tijdens

module Delta in Kietz en Güz Altmark zullen de Belgen ons wederom ondersteunen.

CONCLUSIE

Ondanks vergaande afspraken over inter- en binationale samenwerking ligt er nog veel werk in het verschiet. De samenwerking is nog niet doorgesijpeld tot de laagste niveaus. De korte edoch waardevolle ervaring die we met onze Belgische collega's delen geeft wel aan dat de wil om samen te werken wel degelijk aanwezig is. De knelpunten liggen naar onze mening op het gebied van materiaal en de interoperabiliteit daarvan. Wat betreft de samenwerking met het verkenningpeloton van het Bataljon Bevrijding - 5e linie zijn wij echter lovend en hoopvol

Militaire oefeningen in Zeeuwsch-Vlaanderen

NABRANDER: Dit was de derde maal dat Limburgse jagers op dit stukje Nederland afgesloten door water van het moederland hun kennen en kunnen lieten zien. Zij werden in 1962 voorafgegaan door het 16e Bataljon Limburgse Jagers en in 1964 door de 13e Verkenningcompagnie!!!!, die beide een uitgebreide oefening hielden en contact maakten met de Zeeuws Vlamingen. Ook nu werd de burgemeester van Terneuzen, Jan Lonink, bedankt om in zijn gemeente te mogen oefenen.

DE GESCHIEDENIS VAN DE GESCHIEDENIS

DE HISTORISCHE VERZAMELING VAN 1958 TOT HEDEN

Tekst | N.C.S.Vroom

DIT JAAR BESTAAT DE HISTORISCHE VERZAMELING VAN HET REGIMENT LIMBURGSE JAGERS 57 JAAR. TIJDENS DE VIERING VAN HET 140 JARIG BESTAAN IN 1954 WERD HET IDEE GEOPPERD OM TE KOMEN TOT EEN MUSEUM LIMBURGSE JAGERS. OOK DE TRADITIECOMMISSIE KL ENTAMEERDE DAT IDEE. REGIMENTEN WERDEN OPGEWEKT TRADITIEKAMERS TE GAAN OPRICHTEN OM NAAST BEHOUD, OOK DE JONGERE REGIMENTSLEDEN DE GESCHIEDENIS VAN HUN EENHEID TE LEREN KENNEN.

VENLO I

Ook ons regiment nam dat initiatief door op 16 juni 1958 (143 jaar tevoren slag bij Quatre-Bras!) de Stichting Museum Limburgse Jagers op te richten. Uiteraard met de grote "roerganger" Generaal Antoni als boegbeeld. Deze Stichting kreeg van de Depotcommandant de voormalige verenigingszaal van de Officieren in het Stafgebouw van de Frederik Hendrikazerne toegewezen. Op zaterdag 18 juni 1960, de dag van de slag bij Waterloo, 145 jaar geleden, werd door de Depotcommandant, kolonel van Houweninge, de Traditiekamer geopend.

Stichtingsbestuur: 1e rij: v. l. n. r. Dr. G. W. A. Panhuysen, Mr. P. L. J. M. A. Müller, Lt. Kol. M. P. L. van Aalst, Kap. T. J. M. Hendriks; 2e rij: Dr. L. Batta, W. Hendriks, Kolonel b.d. J. L. H. A. Antoni.

Veel werk was sinds 1958 verricht door de kapiteins Hendriks en Krekelberg om attributen, als wapens, sabels, vaandels, trommen, uniformen etc op te sporen en de kamer in te richten. In aanwezigheid van de Burgemeester van Venlo de heer de Gou en esthetisch adviseur van de minister van Defensie, de heer Frans Smits sr, bood de Commandant van het Regiment Stoottroepen, een vuursteen geweer aan Commandant RLJ, overste van Aalst aan. In de jaren, die volgden werd, zoals in de Limburgse Jager bladen is

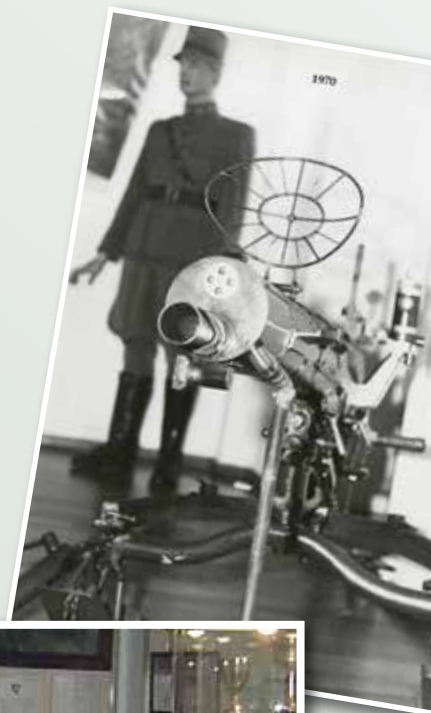

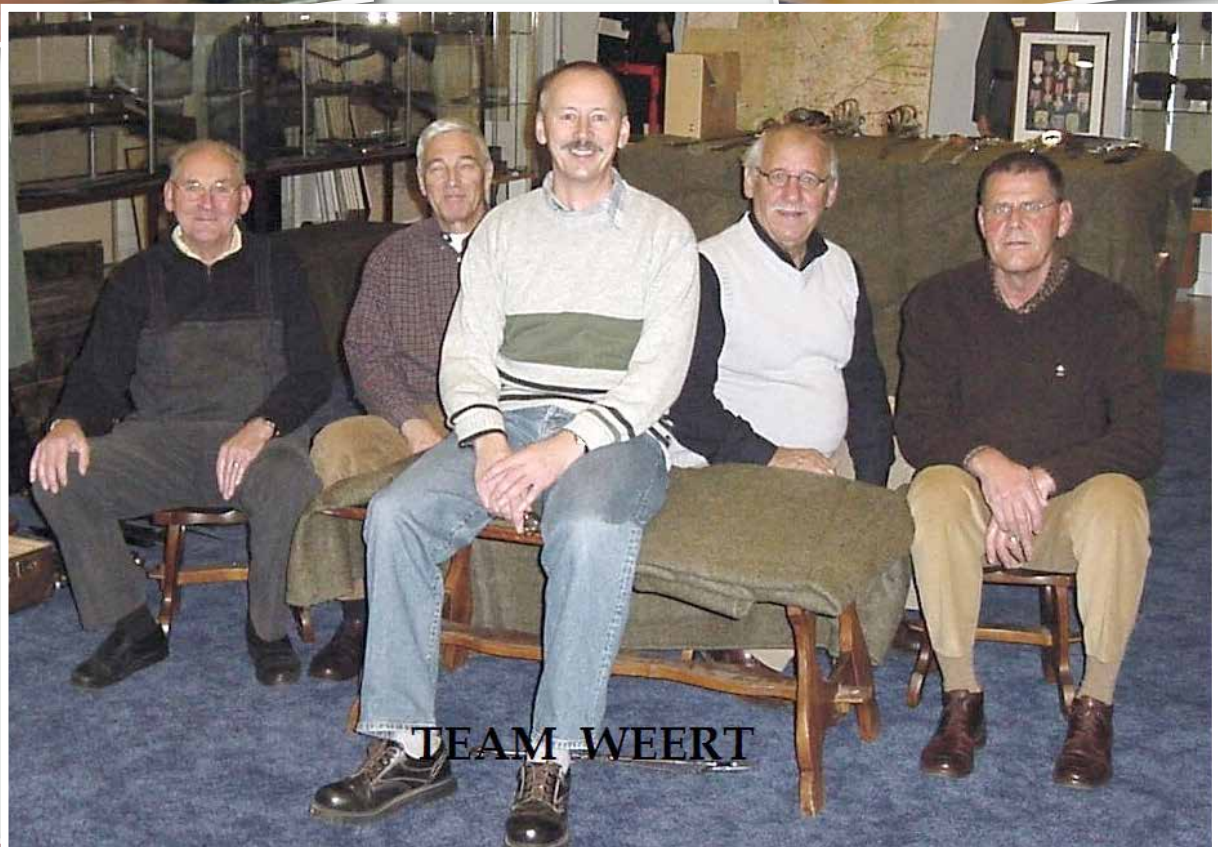
vermeld, de verzameling door vele schenkingen uitgebreid. Sergeant der eerste klasse P.F. Böskes werd belast met de beheerswerkzaamheden

VENLO II

Maar dan worden in 1964 de Infanterie-depot's opgeheven, de schoolcompagnieën "traden aan". De Frederik Hendrik kazerne wordt een rijkschool. Waar nu heen? Een prachtige oplossing wordt aangedragen door een van de civiele bestuursleden van >>

de Stichting, een tweetal zalen in het Venloose Goltzius museum, een openbaar te bezoeken museum. Op 13 december 1966 vond het laatste transport plaats. De ruime zalen worden ingericht met de verzameling met toevoegingen uit het Legermuseum. De oplossing, die tot 1993 in stand zou blijven.

Helaas wordt er weinig aan toegevoegd en is de belangstelling van leden van het regiment niet erg groot. Een enkele maal verzamelt men zich er voor de borrel van het Diner de Corps. Ook een reorganisatie, maar dan in de Limburgse museumwereld, drijft ons er goed weer de "straat" op. Het museum sluit en gaat op in het nieuw te bouwen Limburgs Museum. Opnieuw zoeken naar een ruimte.

VENLO III

De Stichting Museum Limburgse Jagers wordt opgeheven en de collectie komt nu onder beheer van de Stichting Regiment Limburgse Jagers. De derde locatie is weer in de FH kazerne. Ditmaal op de zolder van het stafgebouw. Vier steile trappen leiden ernaar toe. En wie gaat het beheren, good old kapitein Karel van Dreumel, de man van het Diner de corps, de herdenkingen etc. Weldra vind hij medestanders in de gepensioneerden, overste Piet Berden, adjudant Guus Schrijvers en soldaat Pierre Franssen. Zij konden op 23 november 1994 (de dag van de oprichting Regiment Phaff)

de verzameling laten zien aan de vele gasten, waaronder Gouverneur van Voorst tot Voorst die samen met oud-Regimentscommandant, overste Bleijerveld, de opening verzorgde.

Het bleef niet bij één ruimte van die zolder. Door vele schenkingen, aankopen en vitrines werd ook het andere deel van de zol-

der "geconfisqueerd" met daarbij drie kleine kantoorruimten. Het werd groter en groter, foto's, uniformen, met modelbouw, zoals de garnizoensschietbaan, een legeringsgebouw in de L' Ot, een AMX, etc. Maar dan na alle inspanning weer een domper, we hadden de Koude oorlog gewonnen, maar moesten daardoor de FH kazerne weer!! verlaten. De KL werd kleiner, de kazerne werd afgestoten. De Alma Mater van het Regiment moest worden ontruimd. Waar nu weer heen?

WEERT

De Regimentscommandant, overste Cloin, ging aan de slag, de van Horne kazerne, de bakermat van de Onderofficiëren, kwam in beeld, zowel voor de verzameling, alsook voor het monument. Want ook dat moest worden verplaatst. De oude sportzaal was in gebruik als opslagruimte. Echter een sportzaal is hoog en smal. Het voorstel om er een entresol in te bouwen, zoals ook in de voormalige sportzaal van de Ernst-Casimir kazerne in Roermond, waarin nu een McDonalds huist, werd gehonoreerd. Het werd een prachtige ruimte, die overste Cloin, helaas te vroeg overleden, niet

meer mocht aanschouwen. Op 23 november 2003 werd de verzameling geopend door de Limburgse jager van Verdienste, Mevrouw Maria van der Hoeven, toenmalig Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen.

Een prachtige ruimte die steeds voller werd door de presentaties van de missies Korea, de Balkan, Irak, Afghanistan, maar ook van de Indië-gangers kwamen steeds meer attributen en documenten en fotomateriaal binnen. De Koude oorlog veteranen lieten zich niet onbetuigd, watersnood '53, La Courtine, grote oefeningen, etc. Een grote prestatie van de nieuwe museumgroep olv majoor bd Ger Hermans. Hij stuurde niet alleen de oude Venloose groep aan, maar ook adjudant Jan Janssen, LJ Sjaak Caris (†), Kapitein Frits Kruijtzter (†) en later LJ Herman Pook, overste Jan van Ommen, Eerste-luitenant Ed Brakel en wachtmeester Rob Daemen. Een drukte van belang, vooral op dinsdag. De documentatie werd zeer nauwkeurig geregistreerd en opgelegd in mappen en dozen. Zo ook de foto- en filmcollectie. De verzameling groeide elke week. Vele bezoekers bij ouderdagen, Phaffdag, herdenkingen van Indië-bataljons en elk jaar de "spoom-borrel" bij het Diner de Corps.

En denkend deze kazerne gaat nooit dicht, jawel toch. Nog kleiner werd het leger, inkrimpen ook de legering. De KMS naar Ermelo!!

OIRSCHOT

Gelukkig er stonden er nog enkele oude legeringsgebouwen uit de jaren vijftig, twee daarvan zijn ons ter beschikking gesteld, maar moesten uiteraard worden "gepimpt", verf, verlichting, kleine verbouwing, waren gelukkig in deze tijd van bijna failliet van Defensie toch nog mogelijk. En nu pakt conservator Jan van Ommen met zijn team Herman Pook, Rob Daemen, Ed Brakel en Ger Hermans de draad weer op. Nieuwe ideeën, andere indeling, maar gelukkig weer alles te kunnen laten zien wat in het verleden is gebeurd met ons Regiment en haar leden. En nog altijd zijn schenkingen en aanvullingen welkom. Want de tijd schrijdt voort, elke dag gebeurt er iets, nieuwe memorabilia, T-shirts, coins, maar ook foto's en films van uitzendingen, oefeningen, alles is welkom.

Op dinsdag 11 juli as zal de Gouverneur van Limburg, drs Bovens samen met brigadegeneraal Querido de vijfde locatie van onze Historische verzameling openen.

Weer inpakken en nu op naar de Legerplaats Oirschot. Feitelijk de tweede Alma Mater van het Regiment, immers hier zijn vanaf 1953 de parate bataljons en compagnieën van het Regiment, 432 BLJ, 16 BLJ, 13 StStCie, 13 VerkCie, 13 PioCie, 42 SchoolCie, 17 BLJ gelegerd geweest en nu al weer 10 jaar heeft 42 BLJ hier haar domicilie.

BEZOEK: elke dins- en donderdag van 10.00-15.00 u, melden bij wachtgebouw, U wordt opgehaald.

KAMERAADSCHAP

Tekst | Luitenant-generaal bd. Mart de Kruif

MISSIES HOREN BIJ HET MILITAIRE BEROEP. DE TIJD DAT MISSIES ZELDZAAM WAREN EN WE ONS VOORBEREIDEN OP IETS WAT HOPELIJK NOOIT ZOU GEBEUREN, LIGT AL VER ACHTER ONS. DE KRIJGSMACHT VAN NU IS EIGENLIJK VOORTDUREND BEZIG MET INZET. INTERNATIONAAL MAAR OOK NATIONAAL. EN DAT IS GOED. WANT DE KENNIS EN ERVARING DIE WE ONAFGEBROKEN OPDOEN MAAKT ONS BETER.

Voor de Koninklijke Landmacht heeft inzet vaak een ander accent dan bij de overige krijgsmachtdelen. Bij de marine en luchtmacht wordt je meestal ingezet in je hoofdtaak, maar dan aangepast aan de omstandigheden. Maar het schip blijft een schip en een vliegveld een vliegveld, de grote lijnen blijven hetzelfde. Dat ligt vooral aan de dimensie waarin ze optreden. De dimensie zee en lucht zijn overal identiek, hoewel niet altijd met gelijke omstandigheden. Mee daarom zie je de toekomst van deze krijgsmachtdelen vooral in het streven met meer technologie op steeds grotere afstand met steeds grotere precisie doelen te kunnen uitschakelen. En dat is logisch, want op zee en in de lucht kun je jezelf moeilijk verbergen.

Op land is dat anders. Daar kan iedereen zich verbergen. Als burger, in steden, in 'The Green', in rotsen en grotten. Onder die omstandigheden is technologie dan ook maar beperkt effectief. Niet alleen vanwege de fysieke omstandigheden, maar ook omdat een tegenstander onze kracht zal ontwijken. Begrijp mij niet verkeerd, wij moeten een moderne krijgsmacht hebben. Maar technologie voorkomt misschien dat we verliezen, maar laat ons niet winnen. Om te kunnen winnen komt het aan op het vermogen de wil van de tegenstander te breken. Dat doe je door kennis, teamwork, volharding, verrassing, moed en opoffering. De wil om te winnen bepaalt succes. Dat maakt landoptreden anders, en dat zal ook altijd zo blijven. Dat vindt ook zijn

weerslag in de wijze van optreden. Bij zee en lucht worden de systemen bemenst, op land ondersteunen systemen de mens.

In die context hebben missies een grote impact, zeker bij landoptreden waar je het kwaad in de ogen kunt zien. Je komt in omstandigheden waarin je het uiterste uit jezelf moet halen. En dat is niet altijd eenvoudig. Meestal maakt dat mensen sterker, want weten wat je kunt en waar je sterk in bent maakt je een beter mens. Maar soms lopen mensen ook een krasje op, of zelfs een snee.

Dat alles heb ik ook zelf door schade en schande ervaren. Mijn eerste echte lange missie was in Bosnië, waar ik commandant was van SFOR-11. Dit was een samengesteld bataljon, met als kern 42 BLJ met haar staf, ondersteuning en één pantserinfanteriecompagnie, aangevuld met het brigadeverkenningsskadron. Tijdens de voorbereiding was ik al twee jaar bataljonscommandant en had het grote geluk dat we in de staf veel kennis hadden over missies in het algemeen en Bosnië in het

bijzonder. 42 BLJ was immers niet alleen ingezet als IFOR¹, maar ook als SFOR-4 en veel van die onschatbare ervaring was nog in het bataljon aanwezig. Eigenlijk ging de voorbereiding dus vanzelf, en werd ik min of meer meegenomen aan de hand van de ervaren collega's.

De eerste echte indrukwekkende ervaring kwam tijdens de voorbereiding. En volkomen onverwacht. Terwijl we met SFOR-11 bezig waren met de afsluitende schietserie op Bergen-Hohne, belde mijn S-2 en zei dat ik maar terug moest komen naar ons gebouw op Kamp Horsten. Want er was een vliegtuig in de Twin Towers gevlogen en hij

voelde gelijk dat dit meer was dan een incident. Ademloos hebben we toen uren zitten kijken op de enige televisie die wij hadden. Alle rangen en standen door elkaar, aanzitten bij een incident dat onze geschiedenis deels zou gaan bepalen. Het was voor mij het eerste moment dat ik ervoer dat er een verband is tussen incidenten en saamhorigheid. Druk van buitenaf kan een eenheid sterker maken of juist verbrokkelen, maar dat wist ik toen nog niet.

De tweede indringende ervaring was bij het afscheid op Eindhoven. En ik bedoel niet het afscheid nemen van geliefden en kennissen, dat gevoel kent iedereen die op missie

is geweest. Nee, mijn moment van verbazing was gebaseerd op de afscheidsspeech van de autoriteit die ons kwam 'uitzwaaien' in Oirschot. Een niet nader te noemen generaal zei daar dat wij ons best moesten doen (.....) en dat we 'vooral met z'n allen weer gezond moesten terugkomen'. Ik vond dat raar. En naarmate ik daar langer over nadacht vond ik het zelfs onzin. Want militairen hebben een apart beroep. Als wij worden ingezet is er altijd sprake van een risico. Bij een groot conflict, maar ook bij een zogenaamde 'vredesmissie'. Want als er immers geen risico is, kun je veel beter andere instanties een land laten opbouwen. Daarnaast gaat de opdracht boven alles. Sterker nog: het militaire beroep is het enige beroep in Nederland waarbij de opdracht boven alles gaat, zelfs je eigen veiligheid. Ergo: de opdracht om met z'n allen terug te komen kun je nooit geven aan een militaire commandant, voor hem telt immers alleen succes in de missie! Voor mij was het een teken dat we toentertijd in de KL nog een generatie hadden die met de geest nog in de koude oorlog zat.

“De kunst van het loslaten.”

De derde indringende ervaring was dat ik er daar volledig van overtuigd raakte hoe belangrijk 'de kunst van het loslaten' voor een leider is. Het resultaat van een militaire operatie wordt bepaald door de sergeant met zijn groep. Alle andere lagen erboven moeten dit ondersteunen en hiervoor facilitair zijn. Maar dat betekent ook dat de principes van 'Mission Command' hier onverbrekkelijk mee verbonden zijn. De sergeant moet weten wat hij moet doen en waarom, maar hoe hij of zij dat doet kan in volledige vrijheid en verantwoordelijkheid worden bepaald. Voor het leiderschap betekent het dat de leider moet aangeven wat het doel van de missie is en wat moet worden bereikt, zonder echter de verantwoordelijkheid daarvoor af te wijzen. En dat laatste is niet altijd makkelijk.

Mijn tweede missie was in Afghanistan, waar ik een jaar het commando voerde over alle ISAF-troepen in zuid-Afghanistan. Het was een unieke missie. Niet alleen omdat ik middelen had waarvan je anders alleen maar kunt dromen, waardoor ik ons vak in al zijn breedte en diepte >>

“Moment van overdenking.”

(1) Originele plan was een inzet als Dutchbat IV maar als gevolg van de val van de Srebrenica-enclave is alleen de Acie ingezet als Dutchcoy IV en is het bataljon vervolgens ingezet als IFOR 1.

“Met groten der aarde.”

mocht ervaren. Maar vooral ook omdat doden en gewonden deel werden van ons dagelijks leven. Er was geen enkele dag dat we op het hoofdkwartier op Kandahar Air Field niet werden geconfronteerd met verliezen. Het is moeilijk in woorden vast te leggen wat dit met je doet, maar het was 'in the room'. Iedere dag. Wat ik daarbij vooral merkte was dat we als mens alles denken te beheersen, maar dat een dergelijk gevoel maar zeer relatief is. We beheersen heel weinig, veel overkomt ons. Of we dat willen of niet. Daarnaast zag ik hoe sterk de mens kan zijn in momenten van ultieme tegenslag. En hoe belangrijk kameraadschap is als het cement van de cohesie van de eenheid.

En dat brengt mij bij de afsluiting maar ook de kern van mijn artikel. Militairen zijn normale mensen, die echter aparte dingen moeten doen. Dingen die niet iedereen kan of wil doen. Maar dat betekent ook dat de verwerking van ervaringen soms extreem is. Voor de militairen en hun naasten. Het beste middel om dat te erkennen, onderkennen en te behandelen is kameraadschap. Daarom is het belangrijk dat veteranen elkaar weten te vinden, ook (of misschien wel vooral) als ze niet meer in actieve dienst zijn. Daarom is het ook belangrijk dat we bij de Limburgse Jagers een vereniging hebben die zich specifiek richt op veteranen. En daarom is het belangrijk dat zo veel mogelijk mensen zich daarbij aansluiten. Dat maakt ons dan weer niet alleen anders, maar ook beter.

RESPECT!

Tekst en foto's | luitenant-kolonel bd Johan Bergsma

OP 7 NOVEMBER 1978 STAPTE IK DE BUS IN OP STATION HOLLANDSE RADING. ALS DIENSTPLICHTIG MILITAIR MET HET DIPLOMA VOOR SPORTLERAAR OP ZAK, KWAM IK OP IN DE KORPORAAL VAN OUDHEUSDENKAZERNE TE HILVERSUM. ONWENNIG WAREN DIT MIJN EERSTE STAPPEN IN DE MILITAIRE WERELD. 18 MAANDEN EN DAN WEER SNEL TERUG OM MIJN BEROEP ALS TENNIS EN JUDOLERAAR WEER OP TE PAKKEN. HOE ANDERS ZOU HET VERLOPEN.

De genoemde 18 maanden werden 37 jaar bij de Infanterie inclusief drie uitzendingen naar het voormalige Joegoslavië. IFOR-1, SFOR-4 en SFOR-11. En dan nadert de datum van 1 juli 2015 en daarmee ook de onvermijdelijke FLO. En dan kijk je wel eens terug. Wat is er gebeurd, wat heeft het mij gebracht en vooral wat ga ik doen na mijn FLO.

Op die laatste vraag had ik in 2010 al antwoord gegeven, het moest iets worden in de fotografie. Als zeven jarig knulletje had ik al een camera van mijn vader in mijn hand. Een Rolleiflex 6x6 met uiteraard een handmatige belichtingsmeter. De start van wat later mijn grote passie zou wor-

den. Via de weg van fotoclubs, cursussen, workshops in Nederland, Frankrijk en de verkorte opleiding aan de fotoacademy richtte ik in 2013 Bergsma-Photography op. Het bedrijf zou als basis een tweedeling kennen. Aan de ene kant wilde ik aan de slag als fotograaf. Bruiloften, bedrijfsreportages en photoshoots. Aan de andere kant wilde ik mijn passie overbrengen op andere fotografie liefhebbers. Cursussen en workshops in combinatie met reizen. En dat samen met mijn vrouw Coby. Ook zij is na een carrière bij de ABN AMRO gezwicht voor de fotografie. Daarnaast heeft zij met succes de beroepsopleiding voor visagie en hairstyling gevolgd. Momenteel verzorgen we fotografiereizen naar Ameland,

Normandië (D-Day in 15 foto's), Berlijn, New York en Java/Bali. Het bedrijf staat als een huis.

Maar toen 2015 naderde wilde ik iets doen voor gewonde collega's. Iedereen komt anders terug van uitzending wordt gezegd en ik weet zeker dat dit zo is. Het leert je relativeren en nog meer de waarden in het leven te respecteren. Niet alles is zo vanzelfsprekend als wij denken. Gezondheid is daar één van. Zo ben ik als fotograaf al wat jaren verbonden aan de stichting ALS. 20 maanden heb ik een ALS patiënt gevolgd

“Ik wilde iets doen voor gewonde collega's.”

en daar een boek van gemaakt met andere fotografen die ook een patiënt hadden gevolgd. Het laat je maar weer eens zien hoe dankbaar je moet zijn met datgene wat je wél hebt en wat je nog wél kunt. En zo kwam ik ook regelmatig in aanraking >>

Edwin de Wolf

met de gevolgen van uitzendingen bij collega's. Vaak bij collega's waar je het niet bij zou verwachten. Waarom zij wel en ik niet. Het intrigeerde mij. Als laatste zetje voor mijn project hoorde ik het verhaal van een mevrouw die bij de begrafenis van haar buurman was geweest. In de toespraak hoorde zij dat haar "vreemde" buurman een Koreaveteraan was en PTSS had. Ze schaamde zich dood, want zij had de buurman genegeerd vanwege zijn vreemde gedrag. Tranen liepen over haar wang en ze zei: waarom wist ik dit niet? Mijn idee was geboren. Ik wilde een boek maken over 50 gewonde militairen, jong en oud, mannen en vrouwen, fysiek en/of mentaal gewond.

Ik had drie doelstellingen:

1. Deze mannen en vrouwen een platform geven om hun échte verhaal te vertellen. Geen proza, maar ik als interviewer en dus doorgeefluik van hun verhaal. Velen hadden wel eens hun verhaal verteld, maar er was altijd wel een schrijver/journalist die er een draai aan gaf. Ik had de hoop dat mijn achtergrond als militair hun over de streep zou halen om het échte verhaal te vertellen. En dat is gelukt.
2. Het boek moest geen aanklacht zijn tegen defensie, ABP of welke instantie dan ook. Het moest het verhaal worden van vallen en weer opstaan. Niet diegene die valt is een verliezer, maar diegene die niet probeert op te staan. "Wat was het keerpunt" in dit proces van vallen en weer opstaan?
3. In de laatste plaats hoop ik dat het boek zal bijdragen aan het herstel van anderen die de weg naar het opstaan nog niet hebben gevonden. Maar ook opdat de spreekwoordelijke buurman weet wat voor held er naast hem woont. Het woord held valt tegenwoordig te pas en te onpas. De 50 mannen en vrouwen in mijn boek zijn pas de échte helden.

Het idee was geboren. Het project begon met een bezoek aan toenmalig C-LAS, Luitenant-generaal Mart de Kruif. Ik kon aan de slag.

Mijn tweede gesprek was met de vereniging de Gewonde Soldaat en Wounded Warriors Nederland. Zij zijn op zoek gegaan naar deelnemers aan het project. Het moest een mix worden van de verenigingen en ook van de samenstelling zoals eerder genoemd. De BNMO sloot zich ook aan en na enige tijd kon ik beginnen aan de interviews en fotografie. Een groot team ondersteunde mij in dit project. Een projectleidster van de drukkerij, een schrijfster om mijn teksten te redigeren, een grafisch ontwerper, een militair arts bd en een mediateam die bereid was om trailers te maken. Zonder hen had ik het niet gekund.

Menno vd Wetering

“Erkenning en waardering.”

Remy Erbé

Ik ontmoette prachtige mensen, soms erg kwetsbaar maar allemaal vechters. Het werden soms zeer zware gesprekken die ook bij mij herinneringen bovenhaalden. Maar altijd stond mijn Coby klaar om een luisterend oor te bieden. En dat is belangrijk. Daarom heb ik een hoofdstuk opgenomen in het boek over het thuisfront. Velen vertelden mij dat zij te lang hadden gewacht met de hulpvraag. Gelukkig hoorde ik van hun dat hulp vragen juist wél stoer is. En die boodschap draag ik dan ook altijd uit tijdens mijn presentaties over het boek. Voor het boek RESPECT! reed ik dwars door Nederland, twee jaar lang maar met veel voldoening. "Het is een voornaam docu-

ment geworden" hoor ik vaak. Ook het Nationaal Militair Museum heeft het boek in het archief opgenomen. Ik ben er trots op, net als op mijn team. Maar waar ik het meest trots op ben zijn de helden uit mijn boek. Zij dachten de strijd te hebben verloren na hun ongeval of PTSS, maar hebben daarna de strijd met zichzelf gewonnen. Sommigen nog niet helemaal maar ook voor hen is opgeven geen optie.

Het boek heb ik op 7 december 2016 met oa Mart de Kruif aan mogen bieden aan de minister van Defensie in Den Haag. Een mooi moment. Maar eerlijkheid gebied mij te zeggen dat die middag, op het Veteranen Instituut (VI), de emoties pas echt goed loskwamen. Op uitnodiging van kolonel Ludy de Vos, mocht ik het boek in Doorn presenteren. Alle deelnemers aan het boek waren met hun familie aanwezig, maar tevens vele generaals van alle Krijgsmacht delen. Ruim 200 mensen in het atrium van het VI. De vier 91 jarige deelnemers aan het boek zaten op de voorste rij en met grote trots aanschouwde ik dat vanaf het podium. Eén van hen vertelde dat dit de mooiste dag van zijn leven was. Dit boek RESPECT! voelde als erkenning! Hoe mooi wil je dit project afronden.

Met veel deelnemers heb ik nog contact omdat hun lot mij zeer na aan het hart ligt.

En dat zal nooit overgaan. Laten we hopen dat het boek RESPECT! zal bijdragen aan het respect wat zij allen verdienen in onze maatschappij en het boek een steun zal zijn voor anderen. Politie, brandweer of andere hulpverleners. Maar ook voor hen die op enige wijze te maken hebben gehad met een traumatische ervaring en schade hebben opgelopen. Dan heb ik mijn doel bereikt en heb ik mijn militaire loopbaan met trots mogen afronden.

Dennis van Esch

EEN COMPAGNIE OM NIET TE VERGETEN

Tekst | Lkol T.Jansen, Foto's | Adj. Habets

DAT IS DE TITEL VAN DE Afstudeerscriptie van Merel Slijp die hiermee haar master militaire geschiedenis afrondde aan de Universiteit van Leiden. Onderwerp van de studie is erkenning en waardering waarbij de allereerste uitzending van het regiment, de ACie in 1995 onder VN-vlag naar Bosnië (missie UNPROFOR), als casestudie gebruikt is.

Wat binnen het regiment (deels) bekend is, maar daarbuiten bijna niet, is dat de ACie net voor de val van Srebrenica als Dutchbat IV is uitgezonden. De rest van het bataljon kon Dutchbat III al niet meer aflossen omdat de situatie in de enclave dat niet

“Er was weinig tot geen erkenning en waardering.”

toeliet. Toen Srebrenica viel, ging alle aandacht uit naar wat daar gebeurde. De ACie heeft meegeholpen de vluchtelingen uit Srebrenica op te vangen en heeft veel goed werk verzet door de gevechten tussen de

strijdende partijen te blijven monitoren en de lokale bevolking op diverse manieren te helpen. Want na de val van de enclave ging de oorlog in Bosnië in alle hevigheid gewoon door, totdat de NAVO enkele malen ingreep.

Ondanks deze omstandigheden leek het wel of iedereen in Nederland, en dan vooral de militaire top en de politiek, vergeten was dat middenin dat oorlogsgeweld nog een zelfstandige compagnie van ruim 200 man zat. Maar ook na de uitzending van de ACie bleef alle aandacht op Srebrenica gericht. Die omstandigheden en gevoelens van gebrek aan erkenning en waardering hebben de toenmalige compagniescommandant, Lkol bd Ries Engbersen, mede ertoe

bewogen zijn (herinnerings)boek over de uitzending van de ACie “De Vergeten Compagnie” te noemen. Dat resulteerde dat de compagnie op 24 september 2005 alsnog uit handen van luitenant generaal van Uhm een eigen uitzendvlag met oorkonde kreeg, welke nu opgenomen zijn in de Historische Verzameling in Oirschot.

Op een gegeven moment kwam ik in contact met Professor Schoenmaker, de schrijver van het boek over Nederlandse missies “van Korea tot Kosovo”. Ik gaf hem aan dat onze missie in het hoofdstuk Kleine Missies amper genoemd werd, terwijl we toch het e.e.a. hadden meegemaakt en met 200 man toch niet zo klein waren. Hij gaf aan niet zo op de hoogte van onze missie te zijn, maar vond het wel interessant. Een tijdje later benaderde professor Schoenmaker mij met het verzoek of een van zijn studenten onze uitzending als historische casestudie mocht gebruiken. Dat was geen probleem. Een groot deel van de toenmalige compagniesgenoten hebben een vragenlijst ingevuld en zijn geïnterviewd. De conclusies waren in ons geval duidelijk: er

was weinig tot geen erkenning en waardering. Het onderzoek is openbaar zodat de uitzending van de ACie weer een stuk minder "vergeten" is.

Namens de ganzen heb ik Merel Slijp hartelijk bedankt voor haar inzet om de periode van onze compagnie onder de aandacht te brengen en heb ik haar een mooie trui, stickers en een schildje met tekst van de A-Ganzen-Cieie als aandenken gegeven.

Lkol Ted Jansen
Voorzitter Reunieverband ACie Dutchbat IV Griffin
T.jansen.04@mindef.nl

Geïnteresseerden kunnen de scriptie op internet vinden of via de Facebookpagina van A-coy Dutchbat IV Griffin. Mocht dit niet lukken, dan kun je ook een kopie via Ted Jansen of Bart Habets AWP.Habets@mindef.nl opvragen.

*Floor Gaus,
17 jaar, Overveen*

*In deze tijd van vrede
in mijn leven,
is het lastig te bevatten,
dat 73 jaar geleden,
op de plek waar ik nu zit,
mensen stierven voor mijn vrede,
mensen stierven voor mijn vrijheid,
en wat raar om te bedenken,
dat op dit moment op deze aarde,
er nog steeds mensen sterven,
voor de vrede en de vrijheid,
voor een meisje net als ik,
zodat zij later net als ik,
over 73 jaar,
mag klagen over school en huiswerk,
in plaats van bang te zijn,
voor bommen en de dood*

Amerfoort, 5 mei 2017

Dit artikel heb ik grotendeels op de avond geschreven van 5 mei, Bevrijdingsdag. Een mooi moment om even op de spreekwoordelijke zachte steen te zitten. Op de avond van 4 mei ben ik bij de herdenking geweest in Kamp Amersfoort. Na een stille tocht en net voor 20.00 uur, heeft Floor Gaus (17 jaar) haar gedicht voorgelezen. Floor is één van de winnaars van het nationaal gedicht. Haar gedicht is volgens mij een helder gedicht dat de kern raakt waarom wij, militairen, worden ingezet. Zonodig vechten wij voor vrede en vrijheid. Niet alleen in Nederland maar ook voor anderen op plekken ver van huis.

Tijdens zo'n herdenking gaan je herinneringen terug naar je eigen ervaringen. Ervaringen die je, soms onbewust, tekenen voor het leven. Kameraadschap en verbondenheid, ook tijdens momenten waarop je kameraden verliest of waarbij kameraden gewond zijn geraakt. Maar uiteindelijk ook herinneringen aan mooie momenten die je voor geen goud zou willen missen. Maar uiteindelijk allemaal herinneringen over vrede en vrijheid, een groot goed dat ook nu weer onder druk staat.

Als militair weten we dat vrede en vrijheid geen automatisme zijn maar dat het zaken zijn om voor te vechten. Samen, vaak voor mensen die je niet direct kent. Net als die veteranen die meer dan 70 jaar geleden voor ons hebben gevochten.

Als voorzitter van de VVRLJ wil ik nog een keer benadrukken dat onze uitzendingen maar vooral ook de uitgezonden militairen, niet vergeten mogen worden. De VVRLJ wil daar aan bijdragen. Daarnaast wil de VVRLJ het eenvoudiger maken om elkaar op te zoeken als je elkaar uit het oog bent verloren.

Ik hoop jullie te treffen op de Nationale Veteranendag op zaterdag 24 juni (Den Haag), de GREBBEBERG MASTERS op donderdag 06 juli of de Algemene VVRLJ reünie op donderdag 13 juli (RvS-kazerne te Oirschot). Mooie momenten om elkaar weer te ontmoeten en bij te praten.

Zie ook: www.limburgsejagers.nl/content/vvrlj/aanmelden
en www.facebook.com/groups/vvrlj
en www.veteranendag.nl/agenda/de-nederlandse-veteranendag-2017

Mocht je meer informatie willen of een rol willen vervullen in de VVRLJ organisatie, stuur dan vooral een bericht naar vvrlj@mindef.nl. Hulp is altijd welkom.

Limburgse Jager veteranenspel

We hebben het voor elkaar onze eigen veteranenspel. Deze fantastische spel is natuurlijk te bestellen. Maak € 12,50 over op Reknr NL32 RABO 0304 4300 99, tnv M. Hazenberg te Assen.

Zet in de omschrijving je naam en adres. Ik reken geen verzendkosten.

LITOUWEN

Tekst | Lkol bd Victor Remouchamps

AANGEZIEN IN JULI AS DE BCIE ALS EERSTE VERTREKT OM VIER MAANDEN TE DIENEN IN HET VOOR VELEN ONBEKENDE LITOUWEN DAARNA DOOR DE ACIE WORDT AFGELOST, HEB IK OUD COLLEGA VICTOR REMOUCHAMPS GEVRAAGD EEN KORTE IMPRESSIE TE SCHRIJVEN VOOR ONS BLAD. IMMERS HIJ WOONT ER AL 13 JAAR EN HEEFT VEEL KENNIS VAN DE SITUATIE IN DAT LAND EN DE NAASTE OMGEVING, DE RUSSISCHE STAAT, WAAROVER HIJ AL VEEL HEEFT GEPUBLICEERD. DIT TER KENNISNAME AANGEZIEN IN DE KOMENDE ACHT MAANDEN WE HOPELIJK NOG VEEL ZULLEN KOMEN TE WETEN VAN DE ACTIVITEITEN VAN DE MANNEN EN VROUWEN VAN 42 BLJ OVER DIT LAND EN HAAR BEWONERS. N. VROOM

KLEINE IMPRESSIE VAN MIJN NIEUWE WOONLAND.

Sedert 2004 ben ik hier in Litouwen neergestreken. Ik was als voorzitter al sinds 1994 betrokken bij een humanitaire hulporganisatie die materiaal inzamelde voor een weeshuis in een kleine stad in het noorden van het land; Siauliai. In die periode heb ik een uitgebreide vriendenkring opgebouwd en na mijn FLO, toen mijn eerste echtgenote was overleden, ben ik opnieuw getrouwd met een Litouwse en ben hier permanent gaan wonen. De laatste tien jaar van mijn carrière ben ik in het

Intelligencebereik werkzaam geweest, te beginnen in LANDCENT en vervolgens in SHAPE. Mijn hoofdtak was het volgen van alle ontwikkelingen van de landen van het voormalige Warschaupact op militair, politiek, economisch en sociaal gebied. Een uitgebreide opdracht die ik echter met een flink team met plezier heb vervuld.

Na aanvankelijk een paar jaar ontspannen te hebben doorgebracht zonder dat ik gekweld werd door beroepsmatige heimwee, werd ik in 2008 plotseling geconfronteerd met de inval van Rusland in Georgië,

de bezettingen van twee provincies van dat land en kwam er op de televisie en in de grote Litouwse kranten een golf van informatie beschikbaar over deze kleine oorlog. Ik verwachtte een publieke afkeer van die ontwikkelingen, doch tot mijn verbazing werd die mening alleen vertaald door de officiële regeringswoordvoerder. Doch op

“Ik werd plots geconfronteerd met de inval van Rusland in Georgië.”

straat en vooral de zogenaamde “Russische” wijken van Vilnius, werd de inval in Georgië min of meer als een overwinning ervaren. Nu was ik al een paar jaar op de hoogte over sluimerende waardering voor het oude Sovjet systeem, maar stond er toch versteld over dat een dergelijke latente houding plotseling manifest werd door >>

het dragen van "hamer en sikkel" T-shirts, uitgebreide (Engelstalige)uitzendingen op "Russia Today" (RT) en een toenemende agressie ten opzichte van "buitenlanders" zoals ikzelf die graag naar de Russische markten ging om mijn inkopen te doen, doch dat plan maar liet varen vanwege mijn eigen veiligheid. Eigenlijk een beetje onthutst en geschrokken over de volledig onverwachte reactie van een aanzienlijk percentage van de Litouwse bevolking, besloot ik opnieuw een archief aan te leggen van alle open informatie waar ik de hand op kon leggen. Gebaseerd op mijn werkzaamheden in de Intelligence divisie van SHAPE.

“Onder de bevolking was er heimwee naar ‘die goede oude tijd’.”

Dat er onder de bevolking nogal wat heimwee was naar "die goede oude tijd" was begrijpelijk. Tijdens de Sovjetperiode bestond er geen werkeloosheid. Ieder gezin kreeg een flat toegewezen en hoefde daarvoor geen huur te betalen. Alleen gas, water en licht werd betaald. Telefoon in huis voor lokale gesprekken was gratis. Vakanties waren door het bedrijf of de school/universiteit georganiseerd en betaald. Studeren was gratis. Leerboeken waren op leenbasis gratis te verkrijgen. Er bestond geen quota om een studie op een van de universiteiten te volgen (13 universiteiten in het land met 3.2 miljoen inwoners). Een minimum gemiddelde gaf direct toegang tot een van de leergangen. Nadat een student in de geneeskunde of een lerares van de kweekschoolafdeling van de universiteit, zijn of haar bul had gekregen, kreeg die een lijstje mee van 10 adressen waaruit hij of zij een keuze kon maken waar dat die student graag zou willen werken. De student zocht een ziekenhuis of een school uit die hem het beste uitkwam, meldde zich bij de directie en werd aangenomen. De directie had geen mogelijkheid om een sollicitant te weigeren. (het praktische gevolg was vaak dat wanneer je als patiënt bij een arts op bezoek kwam, er op 1 bureau soms drie artsen aanwezig waren)

Met de aansluiting bij de EU en bescherming zoekend onder de NAVO paraplu, kwamen ook de veranderingen. Vooral de financiële veranderingen kwamen hard aan. De prijzen vlogen omhoog en de inkomsten bleven dezelfde. Vooral de gepensioneerden kregen de hardste klappen te incasseren. Een toenemend sluimerend onbehagen over de ontwikkelingen was het gevolg. En de gedeeltelijke feestvreugde na de Russische inval in Georgië, was daarmee te verklaren. Vooral toen Putin keer op keer liet weten dat de Baltische staten eigenlijk geen recht van bestaan hadden en dat de grenzen uit 1991, onder Westerse druk aan de Russische Federatie waren opgedrongen. Kortom vanaf 2008 heb ik voor verschillende periodieken regelmatig artikelen geschreven, die gebaseerd zijn op wat ik hier als expat ervaar. Ze zijn allemaal (ca 100) terug te vinden op mijn website. (www.remouchamps.eu) Toen duidelijk werd dat de NAVO had besloten om een symbolische troepenmacht op rotatiebasis in de drie Baltische staten te stationeren, schreef ik een futuristische roman die zich afspeelt in 2020 en waarin de grootte van de in Litouwen gestationeerde eenheid is verhoogd tot het brigadeniveau. Elke Baltische staat heeft een dergelijke eenheid, aangevoerd door een internationaal hoofdkwartier gestationeerd in Riga. ("De voorlaatste oorlog" bij bol.com) De NAVO raakt in conflict met het Rusland van Putin en het scheelt niet veel of de wereld zal haar derde (Voorlaatste) Wereldoorlog beleven. De Litouwse strijdkrachten zijn maar marginaal. De Landmacht bestaat feitelijk een 1 gemotoriseerde brigade (De IJzeren Wolf Brigade) waarvan de kwaliteit "IJzer" voor namelijk de messtins, dekt.

“De Litouwse strijdkrachten zijn maar marginaal.”

Mijn interesse gaat uiteraard uit naar de manier waarop de samenwerking tussen NAVO eenheden en landelijke eenheid, handen en voeten heeft gekregen. Welke oefeningen worden er opgezet? Hoe is de luchtverdediging georganiseerd. Te weten dat Litouwen een zeer kleine marine heeft en nauwelijks een luchtmacht heeft wordt dat mankement gedeeltelijk gecompens-

seerd door een enthousiasten groep vrijwillige-dienenden en een goed opgeleid kader van officieren en onderofficieren. Zonder hulp van de NAVO zou het land echter geen enkele kans hebben om een eventuele aanval van Rusland af te slaan. In Oost Pruisen, het illegaal geannexeerde deel van die provincie die na 1945 "Kaliningrad" wordt genoemd, staan meer dan 100.000 man klaar. In Belarus en in het zuidelijke district (hoofdkwartier Rostov on Don) staan drie Legers gereed (1ste Garde Tankleger, 8ste Leger en het 40ste Leger.) Op een illustratie uit mijn voornoemde futuristische roman komt duidelijk tot uitdrukking welke gevaren een klein land het hoofd moet bieden. Kortom reden tot gerechtvaardigde opluchting door de plaatsing van 250 Nederlanders in Rukla is er zeker niet.

101 MID-CIE, HET “GEHEIME” STUKJE REGIMENT LIMBURGSE JAGERS.

Tekst | Jan C. Bezemer, oud reserve kapitein infanterie

IN NOVEMBER 1967 (LICHTING 67-6) WANDELDEN WE ALS DIENSTPLICHTIGEN ONBEVANGEN DE GENERAAL SPOOR KAZERNE IN ERMELO BINNEN. HIER ZOULDEN WE IN KORTE TIJD INGEWIJD WORDEN IN DE BASALE VAARDIGHEDEN DIE EEN GEMIDDELDE MILITAIR NU EENMAAL MOEST HEBBEN.

We waren weliswaar gewoon ingedeeld voor de opleiding aan de School Reserve Officieren en Kader Infanterie (SROKI), maar na een week of zes verlieten wij als kleine groep Ermelo voor een zeer specifiek programma. In januari 1968 meldden wij ons bij de Oranje Nassau Kazerne (ONK) in het hartje van het oude Harderwijk, getooid met onze kersverse korporaalsstrepen en baret en reurs voorzien van het embleem van de Limburgse Jagers.

DE OPLEIDING AAN DE SMID

De uitstraling en inrichting van de ONK leek nogal strijdig met het selecte karakter van zowel de opleiding daar als het gezelschap cursisten. De kazerne was een sterk verouderd en rommelig geheel van kamers, lokalen, trappenhuizen, kantoren en andere ruimten die een gebouw tot een kazerne

maken. Het was een normale zaak dat wij in de slaapzalen zelf onze kolenkachels aanstaken, kolen haalden en de sombere slaapzaal leefbaar hielden. Het deerde ons niet echt. Maar misschien was het opzet dat de School Militaire Inlichtingen Dienst (SMID) een onopvallend leven leidde in deze omgeving. We waren met een man of 18, door diverse selecties gekomen om de opleiding tot krijgsgeslagen ondervrager of vertaler te volgen.

Vanaf het begin waren we hier Limburgse Jager. Bij onze opkomst waren de toekomstige ondervragers, als eerste lichting met bestemming SMID, ingedeeld bij de infanterie. In de jaren daarvoor kwamen de SMID cursisten uit diverse onderdelen van de landmacht. Onze lichting werd na de SROKI ondergebracht bij de Limburgse

Jagers, waarvan wij de diepere reden niet kenden. Maar die boeiden ons op zich niet zo, het belangrijkste voor ons was dat het inhield dat wij als sergeant en later vaandrig een baret mochten blijven dragen. Voor ons geen pet, die paste niet zo bij onze (nog steeds studentikoze) instelling.

“Hoe minder bemoeienis met het beroepskader, hoe liever.”

Als TAS-28 (Talenspecialist, 28ste cursus) werden wij ingeschreven en vanaf dat moment was er slechts één ding in ons leven, de Russische taal. Als je toch was voorbestemd om je militaire dienstplicht te vervullen was dit een uitstekende plek, je kreeg een zeer hoogwaardige opleiding waar je later veel aan kon hebben, je verbleef in een omgeving waar militaire discipline met heel kleine letters werd geschreven en je had kameraden van vergelijk- ➤

Oranje Nassau Kazerne, Harderwijk

baar en stimulerend niveau. De meesten waren goedgebekte afgestudeerden, wat de exclusiviteit nog wat accentueerde. Maar om eerlijk te zijn, ook hier en daar tot afgunst leidde. Aanzienlijk hogeren in rang waren in de regel voorzichtig in de omgang met de "Sectie Stiekem", want aan dit onderdeel werd onbekende macht toegekend. Hoewel dit onzin was kwam het ons wel goed uit dit sfeertje in stand te houden. Hoe minder bemoeienis met het beroepskader, hoe liever. En een beetje mythevorming is zeker niet vreemd aan legeronderdelen.

Hiertegenover stond een keiharde opleiding. Wie officier krijgsgevangen ondervrager Russisch wilde worden werd in de ruim acht maanden durende opleiding wekelijks aan meerdere testen onderworpen. Degene die het hoge tempo niet kon volgen werd zonder pardon afgeserveerd. En dat wilde iedere "TAS-sist" hoe dan ook voorkomen, want de alternatieven in militaire dienst konden in onze ogen niet tippen aan Harderwijk. Dus dat betekende echt bikkelen, van de vroege ochtend tot de late avond, in het weekend nog wat extra's. Hoewel we in het centrum van Harderwijk verbleven hebben we weinig van de stad gezien, passagieren was er niet bij. Maar na die opleiding stond je qua kennis van de Russische taal op hetzelfde niveau als vier jaar universitair onderwijs en bij internationale oefeningen met Duitse en Engelse collega's bleken wij steevast de best geschoolden.

Natuurlijk hoort bij een dergelijke dienst en opleiding de noodzakelijke discretie. Wij werden dus al snel doordrongen van de noodzaak vooral niet te praten over de opleiding of het werk dat we deden. Zelfs niet met je eigen vrouw. We hoorden dit aan en namen ook daarin onze eigen verantwoordelijkheid. We vonden het allemaal wat overdreven en tweeslachtig, niet mogen

Talenpracticum

praten over je dienst, maar na afloop van de cursus een prachtig diploma van de SMID dat je bij je sollicitaties mocht laten zien. Niet onbelangrijk, want in een aantal gevallen gaf dit je een voorsprong op anderen.

NAAR DE STAF 1 LK

Eind augustus 1968 verhuisden we als groep ondervragers naar de Van Haeften Kazerne aan de Zwolseweg in Apeldoorn. We werden ingelijfd bij de 101 MID-compagnie, een onderdeel van de Staf van het 1ste Legerkorps. 101 MID-cie was wel een onderdeel van de Staf, maar had een eigen kazerne. Hier werd verder geschaafd aan onze kennis en ervaring. De Russische taal ging wat naar de achtergrond, zij het dat we die op niveau hielden middels het talenpracticum en gesprekken met oude Russische vluchtelingen, die vooral in Den Haag verbleven. Het maken van vertalingen van artikelen en beschouwingen in de Sovjet legerpublicaties was een doorlopende opdracht. Dus werd nadrukkelijk aandacht besteed aan de organisatie en uitrusting van het Sovjet leger en met de verkregen informatie

werden het Ministerie van Defensie en diverse legeronderdelen gevoed. Het nieuwe element was de ondervraagtechniek die ontwikkeld moest worden. In een tijd waarin "hard" ondervragen in de ban zat na enige uitwassen, die overigens niet veroorzaakt waren door de ondervragers van 101 MID-cie. Ondervragen heette daarna interviewen, wat werd toegepast op cursisten van de KMA, bij de "kleine

oorlog" en tijdens oefeningen in Duitsland. We leerden hier dat zonder gebruik van geweld 95% van de gevangenen binnen 24 uur de gewenste inlichtingen verschaft, iets wat keer op keer ook elders bij ondervragingen blijkt. Geweld is niet nodig, een zekere misleiding en druk wel.

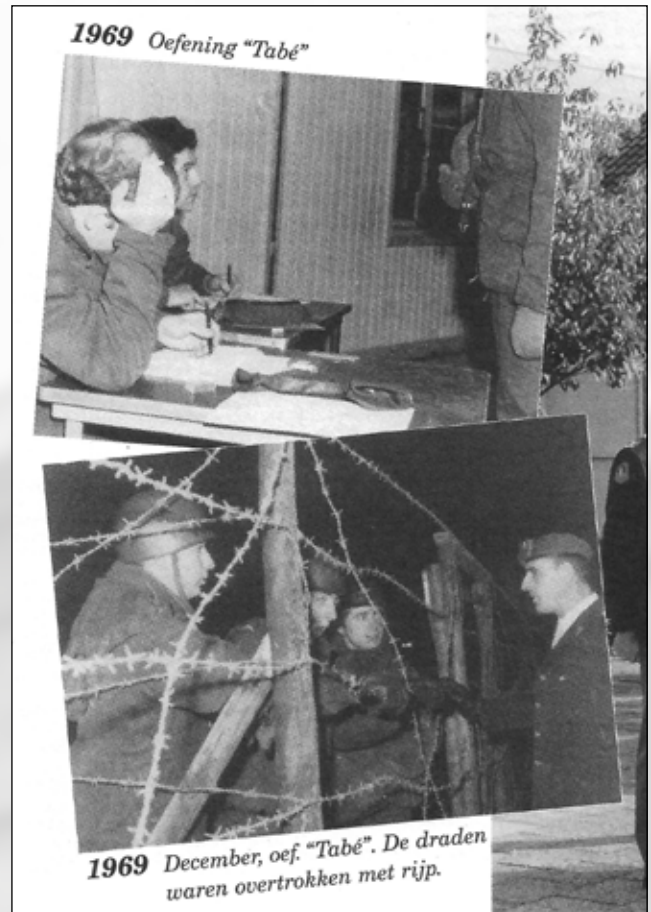
UK/NL Oefening

In Apeldoorn werd minimaal tijd besteed aan sport, oefening op de schietbaan en af en toe een kaartlees oefening. En voor het eerst na november 1967 mochten we vakantie opnemen, waarbij nadrukkelijk werd gesteld niet achter het IJzeren Gordijn te komen. Want dat betekende alsnog oneervolle verwijdering uit 101 MID-cie. Al met al was deze periode Apeldoorn relaxed, ja zelfs vaak saai. We waren dan ook blij dat we in februari, maart 1969 regelmatig verlof mochten opnemen om te solliciteren. Immers, na militaire dienst moesten we in de burgermaatschappij aan de slag.

Van Haeftenkazerne, Apeldoorn

Pas een paar dagen voor afzwaaien kregen we het idee dat we inderdaad Limburgse Jager waren. Wij waren net zo onbekend met de Limburgse Jagers als zij met ons. Onze beëdiging tot 2de luitenant vond plaats op donderdag 8 mei 1969 door de Com-

Oefening Tabé

mandant van het 16de Painbat Limburgse Jagers te Oirschot. Tot dan hadden we daarvan zelfs niet gehoord. De ceremonie vond plaats op het kazerneterrein en werd voltrokken door (toen) overste E. Gitz, de latere Commandant 1 LK. Het heeft niet tot een echte relatie tussen de Limburgse Jagers en hun onbekende "offspring" in Apeldoorn geleid. Dit is zeker mede veroorzaakt door het feit dat wij voor de Limburgse Jagers een klein en wezensvreemd schepsel van de militaire organisatie waren en slechts de tijdelijk aanwezige dienstplichtigen bij de Limburgse Jagers werden ingelijfd, de vaste staf van 101 MID-Cie en de SMID bleef bij hun eerdere onderdeel ingeschreven. Er was dus weinig basis voor continuïteit in de relatie.

Overigens is er op internet behoorlijk wat informatie te vinden over de 101 MIDCie. Met alleen dit zoekwoord in Google kun je heel wat achterhalen.

Naschrift Vroom; de oud MIDers houden per TAS groep veelal nog contact met elkaar, zoals bijvoorbeeld Alexander Münninghoff, de journalist/schrijver en Frans Timmermans, oud minister BZK.

Beëdiging Luitenant Bezemer

TOEN - ADMINISTRATOREN BIJ HET "16E" EN 42BLJ

Rijopleiding Blerick-Venlo 1965

Tekst | Nico Vroom

VORIG JAAR BIJ DE SAMENSTELLING EN OPBOUW VAN DE TENTOONSTELLING 100 JAAR TAPIJN KAZERNE IN MAAS-TRICHT MAAKTE IK KENNIS MET TWEE LEDEN VAN DE STICHTING MAASTRICHT VESTINGSTAD, CHRIT MASOTTE EN KOOS CONSTEN. UIT DAT CONTACT BLEEK, DAT IK TE MAKEN HAD MET TWEE OUD LEDEN VAN RESPECTIEVELIJK 42 BLJ EN HET 16E.

Chrit Massotte was thuis op de Tapijn kazerne, waar hij zijn eerste basis opleiding kreeg als "Piotte", Maastrichts voor soldaat. Voorbestemd om motorordonnans te worden met plaatsing in Seedorf, vervolgde hij zijn opleiding op de Rijschool in Venlo. Dat speelde zich vanaf juni 1965 af. Koos Consten kwam wat later bij ons leger namelijk als dienstplichtig sergeant administrateur met de opleiding op het OpleidingsCentrum Militaire Administratie (OCMA) in Middelburg, later geplaatst bij het 16e Bataljon LJ in Oirschot.

Chrit en Koos

Een tweeluik over deze twee oud leden van de Limburgse Jager familie.

Want net als Koos bij de CCie van et 16e, kwam Chrit in Seedorf op de administratie te werken van de SSVCCie. Hij was daarvoor niet voorbestemd, maar bij aankomst in Seedorf kon zijn CC, kapitein de Haan (later opgevolgd door de bekende kapitein Sjeng Derks), hem geen motor bieden. Waren er niet, lijkt wel of in elke periode niet alles voorhanden is en zo kwam Chrit op de administratie te werken onder de Korpsadministrateur (KA), Luitenant Boekhout van Solinge. In die tijd had elk bataljon een eigen KA, omdat er elke maand veel geld moest worden uitbetaald. Zowel de beroeps als dienstplichtigen kregen hun wedde en salaris in baar geld uitbetaald. Dat betrof ook alle declaraties voor ziektekosten van de familieleden. Maar ook gaf de administratie elke twee weken de zgn gele of roze vrij vervoers biljetten. En natuurlijk het bijhouden van de verlofdagen, uittypen van de straflijsten etc. Geen computers in die eind jaren zestig, begin zeventig van de vorige "eeuw", nu 50! jaar geleden, wel typemachine's. Kortom veel belangrijk handwerk, dat ook door deze dienstplichtigen werd gedaan ten dienste van allen in het bataljon of compagnie.

“Ook administrateurs zijn teamspelers.”

Seedorf korpsadmin

En zo ervoeren Koos en Chrit hun dienstdtijd ook. Soms het veld in om uit te betalen, maar eigenlijk een reguliere baan, na het appel naar het bureau en aan de “Geng” op z’n Limburgs.

Chrit aan het werk

Hoe kijken ze nu terug op die tijd het leger in, net van school zoals Koos of de eerste baan als Chrit, die op zijn 15e van de Mulo kwam en bij een hypotheekbank ging werken? Voor Chrit was het een groot avontuur, voordien niet verder van huis dan kamperen in de Eifel en nu gelijk vier tot zes weken in Seedorf. Gelukkig was hij bij de verkenners (scouting) geweest, blies op een trompet in de

drumband van het 4e Depot in de Tapijn kazerne, wat hij later ook in Seedorf zou doen op de Halve maan. Voor Koos een job dichterbij, in Oirschot, kon makkelijker naar Maastricht komen. Hij was in zijn dienstdtijd zoekende wat ga ik doen? Anders dan studeren, tijd om na te denken, bezinning, zoals zoveel dienstdplichtigen, dat hebben gedaan. Volwassen worden tussen jongens van alle achtergrond, afkomst en plaats. Zelf uitvinden, wie ben ik. Ook een vraagbaak voor de collega dienstdplichtigen en zelfs de beroeps, die soms ook twijfelden over hun toekomst.

WAT IS HEN BIJGEBLEVEN?

Koos noemt het leren regelen, ritselen wat heden ten dage nog van pas komt. Je krijgt opdracht van de CC, kapitein Henk >>

Bataljons klaroenblazer

“Ontspanning op de Chambree.”

Coopmans, als sergeant administrateur om als hoofd kwartiermaker met de “mutanten” in Bergen Hohne de legering van de compagnie voor te bereiden bij de weekend break. Maar ook een compagniesfeest in elkaar zetten, naar de keuken om happen te regelen. Een stuk saamhorigheid kweken, dat heeft hij ook meegenomen in zijn latere beroep van leraar en in de directie in het Speciaal Onderwijs. En in besturen van Tennisclub en Buurtvereniging. En ook in dienst geleerd te kijken of iets beter, makkelijker, efficiënter kon, dat later ook toegepast in zijn werkzaam leven en bestuurswerk.

En Chrit had in zijn korte tijd bij de bank al geleerd mond houden over de zaken, die hem onder ogen kwamen. Datzelfde overkwam hem ook in zijn diensttijd op de administratie, waar hij alle financiële zaken van alle beroeps officieren en kader onder ogen kreeg. De “pil” was net ingevoerd, en de declaraties voor dat “nieuwe” medicijn “tegen verrassingen” kwamen ook hem onder ogen. In die tijd was dat nog geen gemeengoed en niet iedereen wilde dat voor de ander weten. En ook als de officieren in het bivak bier nodig hadden, was Chrit niet te beroerd om dat te regelen en ook die ene officier achter op de motor, die hij eindelijk nog kreeg, van café naar het bivak te brengen. Mondje dicht was het predicaat. En dat kwam zeker van pas in zijn latere functies bij het grote Zuidafrikaanse papierconcern SAPPI, waarvoor hij op mondiaal niveau management infosystemen heeft ontwikkeld en bestuurd.

Kortom beiden kijken positief terug op hun diensttijd en ervoeren bij de bezoekers van de tentoonstelling 100 jaar Tapijnkazerne, dat anderen dat ook hebben ervaren. En daarmee ook een andere kijk op het militaire bedrijf, dat saamhorigheid creëert.

En nu maken ze deel uit van de Stichting Maastricht Vestingstad. Koos, als voorzitter en Chrit, hoe kan het ook anders, als penningmeester. Een klein museum bestieren en daarvoor altijd op zoek naar geld. Rondleiden over de stadsmuren van Maastricht, met mooie achtergrond verhalen. De gemeente adviseren en aansturen om de resten van de oude Vestingstad Maastricht te behouden.

Koos opent nieuwe Vesting jaar

Koos en Chrit dank met jullie de tentoonstelling te hebben mogen maken en weer twee enthousiaste oud-Limburgse jagers te ontmoeten.

P.S. Koos Consten kon geen dienstfoto's vinden.

EENDUIDIG REGIMENTSLOGO

Sinds de oprichting van ons Regiment door de kolonel Phaff in 1813 zijn door de vele wijzigingen binnen onze Krijgsmacht allerlei onderdelen verschoven, gewijzigd of anderszins gemuteerd. Ons Regiment is in 1950 omgedoopt tot Regiment Limburgse Jagers. De toenmalige commandant, de kolonel Antoni, stelde toen ook ons embleem samen, met het zwaard uit het Rijkswapen, de jachthoorn van het wapen van het voormalig graafschap Horn, de eikentakken uit het Limburgse Volkslied als teken van overwinning en tot slot de drie eikels voor de drie stamregimenten.

Door de mogelijkheden van de diverse computerprogramma's en met alle goede bedoelingen, zijn er de afgelopen jaren vele varianten van ons embleem verschenen. Vanuit het regiment is het voorstel gekomen om dit weer met elkaar in lijn te brengen omdat we vinden dat er maar één embleem moet van ons Regiment zijn, met een en dezelfde uitstraling, waarmee we ons eenduidig manifesteren.

Met als inspiratie het oorspronkelijke embleem, hebben we Jos Gillissen bereid gevonden om het beeldmerk van ons Regiment opnieuw te ontwerpen. Hieronder ziet u het fantastische resultaat:

NIEUW BATALJONS- STAF LOGO

Hebben de vier compagnieën een logo, enkele al decennia oud zoals de Alfa-Ganzen, de Bravo Bulldog, de Charlie Eagle en recenter de Delta Zwarte Panter. De laatste heeft een directe link met het 5e Bataljon 6e Regiment dat van 1948-1949 op Java acties uitvoerde. Ook de Bataljonsstaf wilde graag een eigen logo voeren en zocht ook naar een link met de Indie-periode en een dier.

Wat is beter dan een BOK afgeleid van de Bokkenrijders, een benaming die in de achttiende eeuw plunderend en brandstichtend rondtrokken en met hun buit armen hielpen. De naam Bokkenrijders is toen bedacht door de lokale bevolking, die dachten dat de duivel als een bok zich liet zien. Deze Limburgse sage bracht het 4e bataljon 6e Regiment, zich bij hun uitzending naar Indië de naam bokkenrijders aan te nemen. Ook dit verband met een voormalige eenheid wordt nu gelegd met het voeren van dit nieuwe logo.

Uiteraard moesten de Reünisten van 4-6 RI hier wel toestemming voor geven. Zo toog de Bataljonsadjutant Payens naar Venlo om de heer Bemont, die de Bokkenrijders altijd bijeen gehouden heeft en vele tientallen reünies organiseerde en elk kwartaal het blad de Bokkenrijder uitheet gegeven om zijn instemming hiervoor te verkrijgen.

De Heer Bemont was uiteraard daar zeer mee verguld dat het logo en naam blijft voortleven. Het logo is ontworpen door de vriendin van korporaal Ronald Kootstra, Danique van der Hoek.

VUURSTEUN IN DE FRANSE ALPEN

Tekst en foto's | Kap. M. Mastenbroek, Chief Joint Fire Support 42 BLJ

Elnt T. J. van Santen de Hoog, Wnd Commandant FST/JTAC Acie42 BLJ

IN DE PERIODE 19 NOVEMBER 2016 TOT EN MET 2 DECEMBER 2016 HEEFT DE JOINT FIRE SUPPORT (JFS) COMMUNITY VAN 42 BLJ DEELGENOMEN AAN DE FRANSE CLOSE AIRSUPPORT (CAS) OEFENING CAS ALPS 2016 B, HIERBIJ WERD BL ONDERSTEUND DOOR HET BDE FIRE SUPPORT COORDINATION CENTRE (JFSCC) IN DE PLANNING EN UITVOERING.

De oefening is een jaarlijkse terugkerende training waarbij, initieel de Franse JTAC's werden getraind in het leveren van CAS in bergachtig terrein. De oefening kent een tweetal uitvoeringen; de A-variant wordt uitgevoerd in het voorjaar en de B-variant in het najaar. Afhankelijk van de planning van het 93e Regiment Artillerie de Montagne (93 RAM) wordt de oefening dus uitgevoerd in de sneeuw of niet

In ons geval was de sneeuw in beperkte mate aanwezig in de dalen, maar zeker aanwezig op de toppen. Naast Nederlandse en Franse deelnemers aan de 16 B variant nam er ook een Italiaanse FST deel aan de oefening.

De oefening was opgesplitst in twee delen; de eerste week werd de oefening gecombineerd met de GBFS LFX "Cerces" van 93cRAM, en de tweede week was allen CAS. BLJ heeft aan beide weken deelgenomen met een FST (welke overigens wisselde in het weekend) het bataljon LFSCC, en in de eerste week was er ook een 81mm mortiergroep van BLJ aanwezig. In totaal dus een kleine 30 man Nederlandse deelname.

De eerste week van de oefening vond plaats in de omgeving van het bergdorp Valloire. Helaas werd de oefening nega-

tief beïnvloed door het weer. Door mist en sneeuwstormen op het oefenterrein konden de Forward Observer's (FO'S) geen Live Firing Exercise (LFX) uitvoeren. Gelukkig hadden de Fransen een prima alternatief programma deze week, die voornamelijk bestond uit verschillende scenario's in de strook waarbij het hele FST aan zijn trekken kwam.

De Tactical Air Control Party (TACP) heeft kunnen werken met Mirages en AS-550Fennec's. Hoewel de TACP in Nederland ook vaak in een strook traint bracht deze week een hoop leerwinst mee omdat het terrein heel anders is dan in Nederland. Met hoogteverschillen tot enkele kilometers most anders worden gedacht over bijvoorbeeld verbindingen, Final Attack Headings en deconflctie. De FO's hadden de eigen 81 mm mortieren als counterpart en konden zo prima oefenen in de strook om zo als FST geïntegreerd luchtsteun en grondgebonden vuursteun (gesimuleerd) in te zetten.

Na in het weekend de mannen van de eerste week wisselde met die van de tweede week was het tijd om naar de omgeving van het oord La Morte te vertrekken. Hier waren zoals eerder genoemd geen 'shooters' aanwezig in de vorm van mortieren,

maar werden houwitsers en mortieren gesimuleerd door het JFSCC wat in zijn organieke rol verantwoordelijk was voor de deconflctie en coördinatie op hoger niveau. Naast deze rol trad het JFSCC ook op als Observer/Trainer(OT'er) van het eigen FST tijdens patrouilles. Het FST ging dagelijks de hort op onder begeleiding van een Frans FST met daarin een Mountain-leader, hierdoor konden beide nationalitei-

“Training in een heel ander gebied.”

ten van elkaar leren en ervaringen uitwisselen. De tochten waren Fysiek en mentaal uitdagend, en vroegen veel van de skills en drills van elk individu van het FST. Het tam kreeg dagelijks te maken met smalle ridgelines, sneeuwtoppen, ijle lucht en een totaal bevroren omgeving. Tijdens de patrouilles had het FST de beschikking voor Mirage 200, Rafale's, AS -550 Fennec's de super Puma en uiteraard Ground Based

Fire Support (GBFS), weliswaar gesimuleerd. Tijdens de verschillende contact situaties die voorkwamen tijdens het contact was het de taak van het FST om hiervoor een gameplan te maken met daarin welk middel zij wel doel zouden aangrijpen om hun opdracht voort te zetten. Terugkijkend op de oefening is het zeker een succes geweest ondanks het slechte weer tijdens de eerste week.

Elke deelnemer aan de oefening CAS Alps 16B heeft op zijn eigen niveau I kunnen trainen en FST's en mortiergroep heeft dat op niveau II kunnen doen. Hierdoor zijn we met z'n allen nog beter geworden! De oefening was/is een kans voor de JFS eenheden om in uitdagende internationale omgeving toch te doen waar wij als vuursteun mensen voor op aarde zijn, namelijk hert leveren van effectieve vuursteun.

Voor elkaar, dit magazine is weer voor elkaar, al is het soms een gevecht om tijdig kopij binnen te krijgen. Zeker uit het bataljon, dat zoals je kunt lezen op de site en facebook pagina's, elke dag weer druk is met omscholing, training, oefenen in binnen- en buitenland, vele steunverleningen en ceremoniën. Mooi dat we dat bijna dagelijks kunnen volgen en ook vastleggen voor de geschiedenis van ons Regiment.

WEBSITE EN FACEBOOK

Daarmee kom ik op de inspanning, die door enkelen wordt geleverd, die de facebook pagina's vullen bij de compagnieën, bataljon en de mannen van de website, die de Regiments facebook en website onderhouden. Vaak basis ook om dit magazine te vullen met wat uitgebreidere informatie, zoals je kunt lezen over de snipers, het nieuwe AT-wapen Strike, de training met de good-old mitrailleur •50, die nu ook op de Boxer is gemonteerd, maar die onderdeks wordt afgevuurd etc. Al dit vergt tijd en inzet. En we lopen nu ook aan tegen de snelle digitale ontwikkeling, waardoor de website moet worden vervangen door een nieuw format. Het team Arie van Dijke en Chris van Straaten heeft versterking gekregen van een nieuw jong lid uit het bataljon, Kpl Ronald Kootstra, die al de FB van de Zwarte Panters vult en de geschiedenis van zijn DCie vastlegt. Zij gaan gedrieën een nieuw format ontwikkelen, dat hopelijk dit najaar kan worden geïntroduceerd. Uiteraard kunnen we nog wel meer digitale geïnteresseerden gebruiken om de informatie voorziening up to date te houden. Meld je aan bij info@limburgsejagers.nl.

HISTORISCHE VERZAMELING

Zoals U kunt lezen is bij het verschijnen van dit magazine weer een mijlpaal bereikt, de historische verzameling mag zich laten zien in haar vijfde locatie sinds 1960. Niet alleen militairen moeten veel verkassen, het is ook het lot van onze geschiedenis in allerlei vorm, van uniformen, uitrusting, wapens, memorabilia, boeken, documenten etc. Maar het is weer VOOR ELKAAR, dankzij de grote inspanning, tijd, geld om na twee jaar in de opslag weer alles te kunnen laten zien wat bijeen is gebracht sinds 1960. Dankzij het team Jan van Ommen, Herman Pook, Ed Brakel en Rob Daemen staat het in de gebouwen 12 en 13 op de L'Ot op zijn plaats. Op 11 juli zal de verzameling officieel worden geopend door niemand minder dan de Gouver-

neur van Limburg drs. Th Bovens en de Regimentsoudste Brigade generaal R. Querido. Daarover zullen we U berichten op de website en FB. Maar in dit magazine een stukje historie over onze historie. Ook zal voor zover we nu weten, die dag het gebied waarop het monument en HV staan tot een stukje Limburgse grond worden uitgeroepen. En ook zal de Gouverneur een tipje van de sluier openbaren van een kunstwerk dat de Provincie Limburg aan ons Regiment, dus ook aan U, zal schenken om de unieke band te bezegelen. Dat die uniek is hebben we kunnen zien bij de viering van 150 jaar Limburg als provincie van Nederland waar door de Gouverneur de Limburgse Jagers niet alleen expliciet werden genoemd, maar ook lijfelijk aanwezig waren met de Regimentscommandant en de voltallige vaandelwacht.

KUNSTWERK

In de vorige alinea preek ik over een kunstwerk dat de provincie ons Regiment zal aanbieden. Uniek dat, dat gebeurd maar ook uniek dat enkele leden van ons regiment daar enige inspraak in mochten hebben. Dat was het verzoek van de provincie om mee te praten in een team van de provincie om te komen tot een keuze van de kunstenaar die het werk zal maken. Zo togen kapitein-adjutant van Sint Fiet, korporaals Wijnholds en Kusters en ondergetekende naar het Gouvernement om uit de presentatie van de externe adviseur Boumans uit 15 kunstenaars een drietal uit te kiezen, die zouden worden uitgenodigd.

Met een mij onverwachte eensgezindheid werden drie kunstenaar uitgekozen, die op uitnodiging naar Oirschot kwamen om kennis te maken met ons Regiment, bataljon en gebruiken. Op die basis hebben zij een voorlopig ontwerp gemaakt, dat wederom aan ons en ditmaal ook aan de Gouverneur werd gepresenteerd. En ook nu was er unanieme overeenstemming welk ontwerp de voorkeur verdiende. Een uniek proces, dat geen van ons ooit heeft meegemaakt. We hopen dat de kunstenaar een mooi werk zal maken, dat in lengte van jaren zal bijdragen aan de band provincie en regiment.

Namens alle schrijvers en fotografen die aan dit magazine hebben meegewerkt en die ik bedank voor hun bijdragen wens ik U veel lees en kijk plezier,

Nico Vroom,
voorzitter SRLJ en hoofdredacteur.

WAPENFEITEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949.

INZET

Koude oorlog 1950-1989, **vm Joegoslavië** 1995-2003, **Irak** 2004, **Afghanistan** 2007-2010. **UNPROFOR-4** (A-Cie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ B-Cie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **SFIR-3** 2004, **Fahnenband Bundesrepublik Deutschland** (Seedorf 1963- 2006), **ISAF TFU III** 2007, **TFU VIII** (A-Cie) 2008, **TFU IX** (B-Cie) 2009, **TFU XII** 2010, **Curaçao CidW 6** (A-Cie) 2011, **CidW 7** (B-Cie) 2011, **CidW 16** (C-Cie) 2014, **Mali MINUSMA** (A, B, C, D Cie) 2015.

ZUSTER REGIMENTEN

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en Famenne, België, Lkol BEM E. Gaudemant, Patenschaftbataljon **92 Panzer Grenadier Lehr Battalion**, Munster, Duitsland

REGIMENTSOUDSTE

Brigade-generaal R.J. Querido

REGIMENTSRaad

Lkol R.A. Goossens, Adj P.L.C. Paijens, Lkol bd N.C.S. Vroom, Lkol J. van Ommen, Lkol H. Klein Schaarsberg, Lkol bd (R) C. van der Ploeg, secr Kap M.W.G. van Sint Fiet.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ere-Voorzitter: Kolonel bd J.W. de Leeuw • **Ereleden:** Mevrouw M. van der Hoeven, Lkol (R) bd Drs. A.P. Witlox, Kapitein bd K.G.M. van Dreumel • **Voorzitter:** Lkol bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgsejagers.nl) • **Vice-voorzitter tvs Secretaris ai:** Lkol bd J.M.H. van Ommen • **Veteranen tvz penningmeester ai:** Lkol (R) bd C.J.M. van der Ploeg • **Regimentsverzameling:** Lkol bd J. van Ommen • **Muziek:** LJer muzikant bd R. Jennen • **Regimentshistorie:** Lkol (R) Dr. J. Komen • **Monumentengroep:** vacant • **Website:** Kpl bd A. van Dijke (Info@limburgsejagers.nl) • **Secretariaat:** p/a 42 BLJ, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot (tel 0475-440994) • **Penningmeester:** p/a Wervelstraat 32, 5901 VC Horst (tel 077-3981854) • **Reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv Stichting RLJ • E-mail:** SecSRLJ@limburgsejagers.nl

VER. VETERANEN REG. LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

Voorzitter: Lkol H. Klein Schaarsberg • **Secretaris:** Lkol bd C. van der Ploeg (JVetSRLJ@limburgsejagers.nl) • **2e secretaris:** Adj F. van Hoof • **Penningmeester:** Lkol P. Wijn • **Communicatie:** Adj M. Verbaant • **Lid Nuldelijkscoördinator:** Kap bd D. Villanueva • **Lid:** Lkol M. Jongejan • **Algemeen contact:** VVRLJ@mindef.nl

CONTACTPERSONEN MISSIES

UNPROFOR: T. Jansen, B. Habets • **IFOR-1:** P. Wijn, Hermesen, Hazenberg • **SFOR-3:** M. Van Boven • **SFOR-4:** D. Hoff • **SFOR- 8:** Steenhuizen, Tope- len • **KFOR- 2:** T. Tummers • **SFOR- 11:** J. Bergsma • **SFOR- 15:** J. Bijl, • **SFIR-3:** M. Jongejan • **ISAF-TFE-3:** R. Querido, F. van Hoof • **TFE-8:** G. Geven • **TFE-9:** R. Verhagen • **TFE-12:** R. Erby, H. Klein Schaarsberg, M. Verbaant • **Individuele:** F. Tummers, J. Gelissen (Zie voor e-mail de website onder VVRLJ - Missieverbanden)

REGIMENTSVERZAMELING

Bezoek elke dinsdag en donderdag van 10.00 - 15.00 via wachtgebouw. Stevenick kazerne te Oirschot, contact per e-mail: jmhvanommen@gmail.com

CONSERVATORGROEP

Maj bd G.P.A. Hermans, Limburgse Jager H. Pook, Lkol bd J.M.H. van Ommen, Wmr R.H.N. Daemen, Eerste-Luitenant bd E. Brakel

VERENIGING REÜNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne

Voorzitter: Limburgse Jager muzikant b.d. E. Kuypers

Dirigent: Dhr Stoffels

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Contact: rolj@home.nll

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

LJer W.J. Hoekzema (wimtrudihoekzema@hetnet.nl), J.C.S. van der Wolf (jcs.vanderwolf@upcmail.nl) en H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse Jager bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ

Korporaal bd C. van Straaten en Korporaal bd A. van Dijke

E-mail: info@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Stichting Regiment Limburgse Jagers

E-mail: VSRLJ@limburgsejagers.nl

Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103

6231 LB Meerssen

Niets in deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd worden zonder schriftelijke toestemming van de redactie of andere auteursrechtbehouders. De Limburgse Jager kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid en volledigheid van alle in deze uitgave opgenomen teksten en beelden. Profileren in de vorm van publiceren en participeren kan niet automatisch de voorkeur bij verwerving inhouden.

